

เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและการวิจัยด้านภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ซึ่งมีสาระสำคัญสรุปได้ ดังนี้

ความหมายของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

ในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ครูมักประสบปัญหาที่นักศึกษาในสาขาวิชาต่าง ๆ เช่น นักศึกษาแพทยศาสตร์ นักศึกษาวิศวกรรมศาสตร์ หรือนักศึกษาพาณิชยศาสตร์ ไม่สามารถอ่านบทความ ตำราในสาขาวิชาของตนที่เป็นภาษาอังกฤษให้เข้าใจได้ แม้ว่าจะมีความรู้ในภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี ทั้งนี้เนื่องจากขาดความรู้ในเรื่องศัพท์เฉพาะทางวิชาการของตน (Technical Terms) ด้วยเหตุนี้การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะจึงได้รับความสนใจอย่างกว้างขวางจากครูสอนภาษาอังกฤษและนักการศึกษา และได้ให้ความหมายของคำว่า "ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ESP) ไว้ ดังนี้

โรนัลด์ แมคเคย์และอลัน เมานท์ฟอร์ด (Ronald Mackay and Alan Mountford, in Ronald Mackay and Alan Mountford, eds. 1979 : 2) มีความเห็นว่า ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะหมายถึง การสอนภาษาอังกฤษที่มุ่งเน้นวัตถุประสงค์ในการนำไปใช้ที่สำคัญ โดยเฉพาะเพื่อความต้องการในค่านอาชีพ การสอนภาษาอังกฤษประเภทนี้สอนในลักษณะที่ต้องการให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อเป็นเครื่องมือในการนำไปสู่จุดมุ่งหมายของตน มิใช่สอนความรู้ภาษาอังกฤษที่จบในตัวเอง

พอลลีน โรบินสัน (Pauline Robinson 1980 : 8) ได้เสนอความคิดเห็นว่า การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะมาจากความต้องการของผู้เรียนที่จะเรียนรู้ในเฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มิใช่ความต้องการในการเรียนรู้ตัวภาษา ดังนั้น ผู้เรียนมักจะเป็นผู้ที่มีความรู้ในภาษาอังกฤษพื้นฐานมาแล้ว หรือเป็นผู้เรียนที่เรียนผ่านในระดับมัธยมศึกษามาแล้ว

คริส เคนเนดีและรีด โบลีธ (Chris Kennedy and Red Bolithe 1984 : 3) มีความเห็นสอดคล้องกับ อบัน ที บาเทีย (Aban T. Bhatia 1979 : 25) ว่า การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเป็นการจัดการสอนตามความสนใจและความต้องการของผู้เรียนเพื่อนำไปใช้ในสถานการณ์เฉพาะอย่าง ทั้งนี้เนื้อหาในการสอนจึงขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ (Purposes) ของผู้เรียน และทักษะ (Skills) ในการใช้ภาษานั้น เน้นเฉพาะทักษะที่มีประโยชน์ต่อผู้เรียนหรือที่ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้

เฮซ จี วิกโคว์สัน (H.G. Widdowson 1983 : 6) มีความเห็นว่าการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ คือการสอนที่ค้ำประกันว่าผู้เรียนต้องการเรียนภาษาเพื่ออะไรและ ใ้ฝึกให้ผู้เรียนมีความสามารถเฉพาะ (A Restricted Competence) ในเรื่องนั้น เพื่อที่จะนำไปใช้ได้จริงในงานของตน

จอห์น เวบบ์ (John Webb, in Geoffrey H. Wilson, ed. 1976 : 130-131) ก็มีความเห็นสอดคล้องกับคนอื่น ๆ ในค้ำประกันการสอนที่ว่า การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะได้ค้ำประกันถึงความต้องการเฉพาะค้ำในการใช้ภาษาของผู้เรียน นอกจากนั้นได้กล่าวถึงเรื่องการนำภาษาไปใช้ว่า สิ่งที่จะต้องให้ความสำคัญมากที่สุดคือผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ได้จริงและมีประโยชน์ตรงตามความมุ่งหมายของผู้เรียน มีเนื้อหาที่จัดสอนหรือกลวิธีในการสอน

ริชาร์ด บี นอสและซีโอดอร์ เอส รอกเจอร์ส (Richard B. Ness and Theodore S. Rodgers, in the Regional English Language Center, ed. 1975 : 15) กล่าวว่า

การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (English for a Specific Purpose - ESP) คือการสอนภาษาอังกฤษที่เลือกสรรมาเพื่อผู้เรียนเฉพาะกลุ่มหลักเกณฑ์ในการเลือกขึ้นอยู่กับขอบเขตที่เกี่ยวข้องว่า เพื่อการศึกษา เพื่อวิชาชีพ หรือวิชาเฉพาะ ส่วนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (English for Specific Purposes - ESP) ในความหมายที่เป็นพหุพจน์คือ การสอนภาษาอังกฤษที่มีจุดประสงค์ต่าง ๆ กัน เนื่องจากผู้เรียนแต่ละกลุ่มมีความมุ่งหมายในการเรียนแตกต่างกัน

ปีเตอร์ สตรีเวนส์ (Peter Strevens 1980 : 108-109) ได้กล่าวถึงการจัดสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ESP) ว่ามีลักษณะดังนี้

1. ภาษาอังกฤษที่จัดเพื่อให้ตรงกับความต้องการของผู้เรียน
2. ภาษาอังกฤษที่เลือกเรื่อง (Topics) ให้ตรงกับอาชีพหรือวิชาเอกของผู้เรียน
3. ภาษาอังกฤษที่เลือกสรรเนื้อหา (Language Content) เฉพาะสำหรับผู้เรียน
4. ภาษาอังกฤษที่จำกัดและเน้นเฉพาะทักษะ (Skills) ที่ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้

ทั้งนี้ ในการสอนครูผู้สอนเน้นความสำคัญในเรื่องศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์ ภาษาและความสามารถในการใช้ภาษาสื่อสารได้อย่างเหมาะสมและกลมกลืนกับสถานการณ์

จากความหมายที่นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวไว้ จะเห็นได้ว่าภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะมิใช่แนวคิดใหม่ในการสอนภาษา แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงจุดที่เน้นในการสอน จากการเน้นผู้สอนมาเป็นเน้นผู้เรียนในการทำกิจกรรมและผู้เรียนมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอนในการเรียน ดังนั้นขอบเขตของเนื้อหาในการสอนจึงแคบลงกว่าเดิม นอกจากนี้ การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะยังคำนึงถึงความสามารถของผู้เรียนในการเลือกใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมเพื่อสื่อความหมายไปตามที่ผู้เรียนต้องการ

ประเภทของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะมีลักษณะสำคัญอยู่ 2 ประเภท คือ ผู้เรียนจะต้องเป็นผู้ที่ผ่านการเรียนภาษาอังกฤษทั่วไปมาแล้ว และผู้เรียนมีความต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อเป็นสื่อไปสู่ความรู้ในค่านต่าง ๆ ที่ตนต้องการ และจากความต้องการในการใช้ภาษาของผู้เรียนนี้ ปีเตอร์ สตรีเวนส์ (Peter Strevens 1977 : 90-92) ได้จัดประเภทของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะไว้ ดังนี้

1. ภาษาอังกฤษเพื่อการวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (English for Science and Technology -EST) เป็นภาษาอังกฤษที่จัดเนื้อหาเน้นหนักทางภาษาอังกฤษทางค่านวิทยาศาสตร์ (Scientific English) รวมทั้งคำศัพท์ (Vocabulary) และวิภक्तिปัจจัย (Affixes) ด้วย

2. ภาษาอังกฤษวิชาอื่น (English for Other Courses) เป็นภาษาอังกฤษที่จัดสำหรับบุคคลในอาชีพต่าง ๆ เช่น นายแพทย์ นักธุรกิจ นักการทูต วิศวกร หรือนักศึกษาวิชาเอกพิเศษ

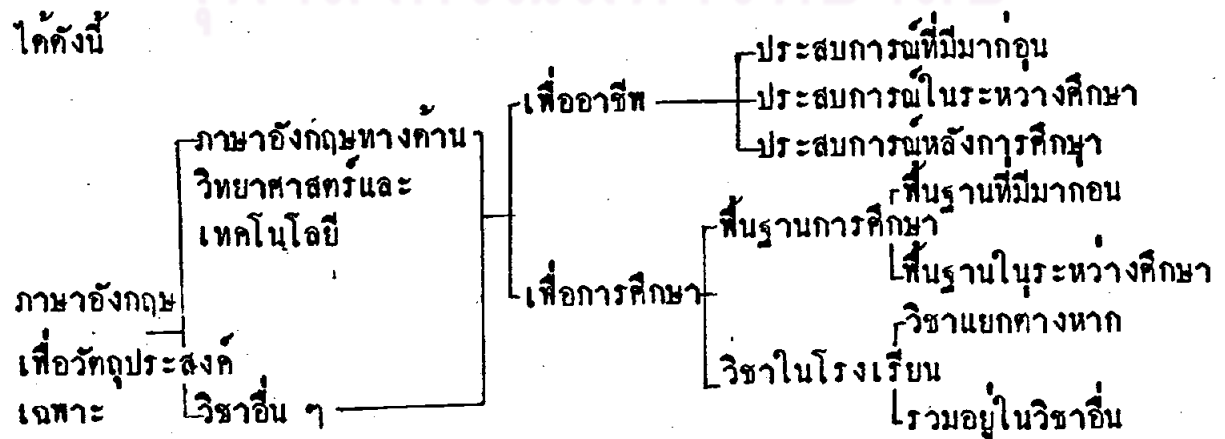
จากประเภทของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะทั้ง 2 ประเภทนี้ อาจแบ่งอีกลักษณะหนึ่งได้ ดังนี้

1. ภาษาอังกฤษเพื่อการอาชีพ (English for Occupational Purposes -EOP) เป็นการศึกษาภาษาอังกฤษที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนนำความรู้ไปใช้ประโยชน์คือ การประกอบอาชีพ มักเป็นการศึกษาในระดับวิทยาลัย เช่น ช่างเทคนิค เรียนภาษาอังกฤษ เพื่อช่วยในการอ่านคู่มือทางช่างเทคนิค และในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการอาชีพ (EOP) นี้มีความแตกต่างในแต่ละรายวิชา (Courses) ซึ่งขึ้นอยู่กับประเภทของผู้เรียนว่าผู้เรียนมี ประสบการณ์ทำงานอาชีพมาก่อนในระหว่างหรือหลังจากการเรียนภาษาอังกฤษ

2. ภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษา (English for Academic Purposes -EAP) เป็นการศึกษาภาษาอังกฤษที่มุ่งเน้นเฉพาะวิชาการในสาขาใดสาขาหนึ่งในระดับ อุดมศึกษาซึ่งผู้เรียนเป็นผู้เชี่ยวชาญในสาขานั้นหรือจะสำเร็จเป็นผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชานั้น เช่น นักศึกษาชาวต่างชาติเรียนภาษาอังกฤษเพื่อศึกษาต่อในระดับปริญญาที่สูงขึ้นใน มหาวิทยาลัยในประเทศไทย ซึ่งกรณีเช่นนี้ผู้เรียนอาจต้องการความรู้ภาษาอังกฤษขั้นที่ เป็นทักษะในการใช้ภาษา เช่น การฟังคำบรรยายในชั้นเรียน การเขียนรายงานหรือ การอ่านตำราต่าง ๆ

นอกจากนั้นภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ESP) ยังมีบทบาทใน การศึกษาในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา จัดเป็นวิชาในโรงเรียนซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือภาษาอังกฤษที่แยกเป็นวิชาหนึ่งในหลักสูตร แต่มีเนื้อหาสัมพันธ์กับวิชาอื่น ๆ (Independent ESP) และภาษาอังกฤษที่ใช้เพื่อเป็นเครื่องมือในการเรียนวิชาอื่น โดยเรียนภาษาอังกฤษรวมกับการเรียนวิชาอื่น (Integrated ESP)

ประเภทของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะสามารถนำมาเขียนเป็นแผนภูมิ ได้ดังนี้

หลักสูตรและการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

ในการจัดหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ริชาร์ด บี นอสและทีโอดอร์ เอส ร็อดเจอร์ส (Richard B. Ness and Theodore S. Rodgers, in the Regional English Language Center, ed. 1975 : 16) ได้สรุปลักษณะสำคัญในการจัดไว้ ดังนี้

1. ผู้จัดหลักสูตรควรคำนึงถึงขอบเขตของเนื้อหาที่ผู้เรียนสามารถเรียนให้จบในเวลาที่กำหนดได้

2. ผู้จัดหลักสูตรควรคำนึงถึงการกำหนดขอบเขตของเรื่องที่จะเป็นเนื้อหาในการสอนในคำนี้ระดับความยากง่ายของเรื่องว่าเหมาะสมกับระดับผู้เรียนหรือไม่ ซึ่งในเรื่องนี้ แกรี แอ็บบอต (Gerry Abbott, in the British Council, ed. 1978 : 100) มีความเห็นว่า ระดับความยากง่ายของเนื้อหาทางคำนี้วิชาชีพที่นำมาสอนควรจะง่ายกว่าเนื้อหาวิชาชีพที่นักเรียนได้เรียนในวิชานั้นโดยตรง นอกจากนั้นควรเลือกรายละเอียดที่ตรงกับความต้องการของผู้เรียน เพราะจะช่วยเสริมในคำนี้แรงจูงใจของผู้เรียนในการเรียนภาษาอังกฤษให้มากยิ่งขึ้น

คำนี้ขอบเขตของเนื้อหา (Content Areas) นั้น ลินดา แอล เวสต์ (Linda L. West 1984 : 146) ได้เสนอแนะว่า ในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการอาชีพ (EOP) ควรสอนในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

1. เครื่องมือ เครื่องจักร และอุปกรณ์ต่าง ๆ
2. คำเตือนหรือขอควรระวังในการใช้เครื่องมือ
3. การชั่ง ตวง วัด และการคำนวณ
4. ขบวนการและขั้นตอนในการปฏิบัติงาน
5. ภาษาที่ใช้ในการบ่งบอกคุณภาพ มาตรฐาน
6. การฝึกทักษะในการทำงาน (เช่น การกรอกใบสมัครงาน การอ่านแผนที่ การใช้โทรศัพท์)

สำหรับเนื้อหาทางคำนี้ภาษานั้น ลินดา แอล เวสต์ และเวอเนอร์ ฮิลเลน (Linda L. West 1984 : 147-148, Werner Hüllen, in Reinhold

Freudenstein, ed. 1981 : 59-60) มีความเห็นว่า ในการสอนควรคำนึงถึง

1. ศัพท์เฉพาะซึ่งใช้เรียกชื่อเครื่องมือและอุปกรณ์ต่าง ๆ ศัพท์ที่ใช้บ่งบอก

คุณภาพมาตรฐานและศัพท์คำกรณการคำนวณที่ใช้บอกหน่วยและจำนวนตัวเลข

2. สถานการณ์ในการสอนคำศัพท์และโครงสร้างภาษา ควรให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ในสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาชีพนั้น

3. หน้าที่ของภาษา (Language Functions) นอกจากรู้คำศัพท์แล้ว ผู้เรียนจะต้องสามารถเลือกใช้คำให้ถูกต้องเหมาะสมในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ เช่น ใช้ในการขอร้องการทอรับ-ปฏิเสธ การรายงาน การอธิบายความ หรือการคัดเทียบ

4. โครงสร้างของประโยค รูปประโยคที่ควรสอนคือ ประโยคคำสั่ง (Imperative Form) เพราะมักพบบ่อยในการปฏิบัติงานและคู่มือการใช้เครื่องมือต่าง ๆ ประโยคกรรมาจก (Passive Voice) ประโยคไม่ซับซ้อนชนิดที่มีประธาน กริยาช่วย (Verb to be) และส่วนขยายประธานที่ใช้บอกคุณภาพหรือการวัด (Complement for the Description of Quality of Measures) และอเนกรรณประโยคชนิดที่เว้นคำเชื่อมในคณานุกรม (The Abbreviated Relatives) สำหรับกาล (Tenses) ที่ควรสอนคือ ปัจจุบันกาล (The Present Tense)

5. ทำเนียบภาษา(Register) ควรสอนในเรื่องการเลือกใช้ถ้อยคำให้เหมาะสมกับประเภทของบุคคลและกับสถานการณ์ต่าง ๆ รวมทั้งน้ำเสียง (Tone) ในการใช้ภาษาคำย

ในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ นิโคเล บีจัน (Nicolae Bejan 1979 : 4) มีความเห็นสอดคล้องกับฟรองซัวด์ ซาลาเกอร์ (Françoise Salager 1979 : 5) ว่าภาษาที่ใช้ในภาษาอังกฤษทางค่านวิทยาศาสตร์เป็นภาษาที่ใช้ในการรายงานข้อเท็จจริง ดังนั้นการใช้ภาษาจึงเป็นการใช้ภาษาชนิดแสดงเหตุผลและไม่แสดงอารมณ์ (Rational and without Emotional Features) นอกจากนั้น ควรใช้คำให้กระชับแต่สามารถสื่อความหมายได้อย่างชัดเจนทั้งในค่านการพูดและการเขียน

สำหรับทักษะในการใช้ภาษานั้นจะเป็นทักษะใดขึ้นอยู่กับความจำเป็นของผู้เรียน เช่น นักศึกษาวิศวกรรมศาสตร์ จำเป็นต้องใช้ทักษะอ่านมากกว่าทักษะอื่น ๆ ในการเรียน หรือผู้ที่ทำงานเป็นเลขานุการ นอกจากต้องการใช้ทักษะการฟังมากแล้วยังต้องการใช้ทักษะการพูดและการเขียนด้วย (Chris Kennedy and Rod Bilitho 1984 : 11-12) เจอร์รี โอเวนส์ (Jerry Owens 1975 : 25) ได้เสนอความเห็นค่านการสอน

ภาษาอังกฤษเทคนิคสำหรับนักศึกษาชาวไทยว่า "นักศึกษาต้องการใช้ทักษะการอ่านเพื่อศึกษาความรู้ต่าง ๆ จากตำราที่เป็นภาษาอังกฤษ มากกว่าต้องการใช้ทักษะการพูดและการเขียน"

ก้านผู้สอน โจ แมคโดนัลท์ (Jo McDonough 1984 : 127) ได้ให้ความเห็นว่า ครูผู้สอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะก็ไม่แตกต่างกันไปจากครูผู้สอนภาษาอังกฤษทั่วไป ที่ต้องมีความรู้ทางด้านภาษาศาสตร์และทฤษฎีการสอน แต่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะจะต้องเป็นผู้ที่กระตือรือร้นที่จะปรับเทคโนโลยีใหม่ ๆ ทางด้านสาขาเฉพาะนั้นให้เข้ากับจุดประสงค์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน พร้อมทั้งจะปรึกษาหรือตามปัญหาทางด้านความรู้ในสาขาวิชาชีพจากครูประจำสาขานั้น ๆ สำหรับวิธีการสอนนั้น เกรก ลาร์กิน (Greg Larkin 1984 : 267-268) มีความเห็นเช่นเดียวกับ เวอร์เนอร์ ฮิลเลน (Werner Hüllen, in Reinhold Freudenstein, ed. 1981 : 65-66) ว่าครูผู้สอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะควรร่วมมือสอนเป็นทีม (Team Teaching) กับครูผู้สอนสาขาวิชาเฉพาะเพื่อให้การเรียนของผู้เรียนประสบความสำเร็จ เช่น ในชั่วโมงเรียนชีววิทยา ครูประจำวิชาสอนพื้นฐานความรู้เรื่องนี้ และเมื่อมอบหมายงานให้นักเรียนทำไม่ว่าจะเป็นการอ่าน การเขียน หรือการรายงานปากเปล่า ก็ให้นักเรียนทำงานนั้นเป็นภาษาอังกฤษ และในชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษ ครูสอนภาษาอังกฤษสอนการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้เนื้อหาของวิชาชีววิทยาหรืออธิบายหลักการพูด การเขียน และแนะนำ ทววจความถูกต้องของการใช้ภาษาของนักเรียน ในงานที่นักเรียนได้รับมอบหมายจากครูประจำวิชาชีววิทยา ในการใช้วิธีสอนเป็นทีมนี้ นักเรียนควรเป็นนักเรียนกลุ่มที่เริ่มเรียนในสาขาวิชาเฉพาะและในวิชาเอกเดียวกัน สำหรับนักเรียนในชั้นที่สูงขึ้นไป ครูภาษาอังกฤษควรขอความร่วมมือจากครูประจำวิชาเฉพาะเป็นครั้งคราว ในการอธิบายเนื้อหาวิชาเฉพาะให้กับผู้เรียน นอกจากนี้ควรใช้วิธีสอนเพื่อการสื่อความหมาย (Communicative Approach) เพื่อให้ให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษา และมีความคุ้นเคยกับภาษาที่จะต้องใช้ในการศึกษาหรืองานอาชีพของตน และในค้ำนผู้เรียนจอห์น เวบบ์ (John Webb, in Geoffrey H. Wilson, ed. 1976 : 122) มีความเห็นว่า นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะต้องการเรียนและสนใจที่จะเรียนภาษาอังกฤษเฉพาะในค้ำนที่เห็นว่ามีประโยชน์ต่อสาขาวิชาชีพของตน ดังนั้น

ก่อนเริ่มสอน ครูควรตรวจสอบเนื้อหาที่จะสอนว่าเหมาะสมหรือไม่ นักเรียนมีพื้นฐานความรู้ในภาษาอังกฤษทั่วไปมากน้อยเพียงใด และเพียงพอกับการเรียนภาษาอังกฤษเฉพาะหรือไม่

จากรายละเอียดที่กล่าวมาแล้ว จะเห็นได้ว่าหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเป็นหลักสูตรที่สามารถยืดหยุ่นให้เข้ากับความต้องการและความเหมาะสมของผู้เรียน มีขอบเขตของเนื้อหาที่จำกัดตามจุดประสงค์ของผู้เรียน และในการสอน ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงความสามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษาเป็นสื่อในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น เป็นสำคัญ

ความแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะกับภาษาอังกฤษทั่วไป

เฮซ จี วิคโรว์สัน (H.G. Widdowson 1983 : 6-7)

ได้ให้

ความแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะกับภาษาอังกฤษทั่วไป ดังนี้

	ภาษาอังกฤษเฉพาะ (ESP)	ภาษาอังกฤษทั่วไป (GE)
1. หลักสูตร	- มีขอบเขตจำกัดเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเฉพาะงานที่ต้องการ	- ไม่จำกัดขอบเขตและพัฒนาความสามารถทั่วไปในการใช้ภาษาอังกฤษ
2. วัตถุประสงค์	- มุ่งใหญ่เรียนไต่ฝึกการใช้ภาษาเพื่อเป็นประโยชน์ในทางวิชาชีพหรือการศึกษาระดับนั้น	- มุ่งใหญ่เรียนมีความสามารถที่จะใช้ภาษาต่อไป

เวอร์เนอร์ ฮิลเลน (Werner Hüllen, in Reinhold Freudenstein, ed. 1981 : 58-61) มีความเห็นว่า ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะและภาษาอังกฤษทั่วไป ไม่อาจแยกออกจากกันอย่างชัดเจน เพราะในชีวิตประจำวัน เรานำภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะมาใช้เป็นศัพท์เกี่ยวกับการถ่ายภาพ การเงินหรือการทำสวน และเรานำภาษาอังกฤษทั่วไปมาใช้ในภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเมื่อต้องการอธิบายศัพท์ใหม่ ที่ใช้เฉพาะในสาขาวิชาให้เป็นที่เข้าใจและในคานภาษาศาสตร์สัญลักษณ์ (ตัวอักษร) ที่ใช้ในการเขียนก็เป็นชนิดเดียวกัน ดังนั้นการที่จะชี้ความแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะกับภาษาอังกฤษทั่วไป ก็ทำได้แต่เพียงชี้ความแตกต่างในคานความหมายของการใช้ประโยคถ้อยคำ ดังนี้

1. การใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะส่วนใหญ่ใช้คำศัพท์ที่เป็นศัพท์เฉพาะ (Technical Terms) ซึ่งผู้ที่เข้าใจต้องมีความรู้พื้นฐานในสาขา

วิชานั้น ๆ และคำศัพท์แต่ละคำมักมีความหมายที่แน่นอน นอกจากนั้นมักใช้คำศัพท์ที่เป็นสัญลักษณ์ (Symbols) หรือคำย่อ (Abbreviated words) ในขณะที่ภาษาอังกฤษทั่วไป คำศัพท์จะมีความหมายกว้างและความหมายของคำจะเปลี่ยนไปได้หลายความหมายแล้วแต่สถานการณ์ที่นำไปใช้

2. การใช้โครงสร้างทางภาษา

2.1 โครงสร้างคำ ในภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะจะใช้โครงสร้างคำบางคำซึ่งโครงสร้างนี้จะไม่ใช่ในภาษาอังกฤษทั่วไป เช่น คำว่า 'sand' เป็นคำนามที่นับไม่ได้ในภาษาอังกฤษทั่วไป แต่นำมาใช้เป็นคำนามนับได้ในภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ โดยมีความหมายเป็น 'kind of sand'

2.2 โครงสร้างประโยค ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษทางค่านวิทยาศาสตร์ จะใช้โครงสร้างประโยคประเภทกรรมวาจก (The Passive Voice) มาก แต่ใช้กาลต่าง ๆ (Tenses) น้อย กาลที่ใช้มากที่สุดคือ ปัจจุบันกาล (The Present Tense)

พรทิมล เสนะวงศ์ (2525 : 64) ได้สรุปความแตกต่างของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะกับการสอนภาษาอังกฤษทั่วไปในค่านต่าง ๆ ต่อไปนี้คือ

1. การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ เป็นการสอนภาษาที่ใช้เพื่อเรื่องเฉพาะสาขาวิชาใดวิชาหนึ่ง เช่น วิทยาศาสตร์ เกษตรศาสตร์ พยาบาลศาสตร์ ฯลฯ
2. การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะมีจุดประสงค์ในการเรียนการสอนที่แน่นอน โดยมีการกำหนดทักษะและความสามารถที่ผู้เรียนจะทำได้อย่างละเอียด เช่น อ่านเอกสารทางวิชาการเข้าใจและสามารถย่อไต เขียนรายงานผลการทดลองไต ฟังการบรรยายทางวิชาการเข้าใจ หรือหาคัดคุดองงานโดยตรงหรือทางโทรศัพท์ไต
3. เนื้อหาที่นำมาสอนมีลักษณะเฉพาะทางภาษา เช่น มีคำศัพท์เฉพาะเรื่อง มีโครงสร้างประโยคหรือรูปแบบของประโยคที่ใช้กันในทางวิชาการในสาขานั้น
4. วิธีการสอนแตกต่างกันออกไปตามจุดประสงค์ของการเรียนการสอนในข้อ 2

การสอนภาษาอังกฤษเกษตรในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

จากการที่เกษตรกรรมแผนใหม่ ได้นำพัฒนาการด้านความรู้วิชาการเทคโนโลยี และเครื่องมือเครื่องใช้จากต่างประเทศเข้ามาใช้ในงานอาชีพมากขึ้น ผู้เรียนในสาขานี้ จึงจำเป็นต้องมีความรู้ค่านภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการอ่านตำรา ค่านแนะนำในการใช้ปุ๋ย

หรือยาฆ่าแมลงและคู่มือในการใช้เครื่องมือต่าง ๆ อีกประการหนึ่งกรมอาชีวศึกษาได้ทดลองนำภาษาอังกฤษเทคนิคมาสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพสาขาช่างอุตสาหกรรมและประสบความสำเร็จในการสอน ดังนั้นเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพในปี พ.ศ.2524 กรมอาชีวศึกษาจึงกำหนดให้มีการสอนภาษาอังกฤษเกษตรแทนภาษาอังกฤษทั่วไปในวิทยาลัยเกษตรกรรม สังกัดกรมอาชีวศึกษา ซึ่งมีจุดประสงค์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเกษตร (กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ 2524:101) ดังนี้

1. เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษถึงขั้นที่จะเข้าใจและนำไปใช้ประโยชน์ในการอ่านเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางงานเกษตรกรรม
2. เพื่อให้สามารถนำความรู้ภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์ในงานอาชีพตามระดับการศึกษาของตน
3. เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับเกษตรกรรมขั้นคนใด
4. เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ภาษาอังกฤษเพียงพอที่จะใช้เป็นเครื่องมือค้นคว้าความรู้เพิ่มเติมในการประกอบอาชีพให้ทันกับวิทยาการใหม่ ๆ

ภาษาอังกฤษเกษตรแบ่งเป็นรายวิชาย่อยได้ 6 รายวิชาคือ สอ 101 ถึง สอ 106 ซึ่งแต่ละรายวิชานั้นจุดประสงค์ที่แตกต่างกันตามระดับชั้นของผู้เรียน (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ก) และเมื่อกรมสามัญศึกษาได้เปลี่ยนแปลงหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายในปี พ.ศ.2524 ได้จัดโปรแกรมอาชีพ (วิชาชีพ 1 และวิชาชีพ 2) ขึ้นในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยนำโครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพมาปรับใช้ในบางส่วน ภาษาอังกฤษเกษตรจึงเข้ามามีบทบาทในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายด้วย

การวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สำหรับการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะทั้งในประเทศและต่างประเทศ อาจสรุปเป็น 3 ลักษณะได้ ดังนี้

1. ด้านหลักสูตรและการเรียนการสอน
2. ด้านการวิเคราะห์แบบเรียนภาษาอังกฤษ
3. ด้านการวัดและประเมินผล

งานวิจัยในประเทศไทย

1. คำนำหลักสูตรและการเรียนการสอน

รชนี จันทมงคล (2517:148-150) ได้ทำการวิเคราะห์ปัญหาของนักเรียนในค่านโครงสร้างทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเพื่อศึกษาลักษณะโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนประจำช่างอุตสาหกรรมและเพื่อสร้างแบบฝึกหัดเสริมแบบเรียนภาษาอังกฤษเทคนิค ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนช่างอุตสาหกรรมแยกต่าง ๆ จำนวน 300 คนซึ่งกำลังศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2517 ของวิทยาลัยและโรงเรียน 4 แห่งที่สังกัดโครงการเงินกู้เพื่อพัฒนาอาชีพศึกษา ผลการวิเคราะห์พบว่า โครงสร้างทางภาษาที่เป็นปัญหามี 17 ชนิด จากนั้นได้นำผลการวิเคราะห์มาสร้างแบบฝึกหัดเสริมบทเรียนจำนวน 27 บท ซึ่งแต่ละบทประกอบด้วยแบบฝึกหัดฝึกปากเปล่า แบบฝึกหัดเขียนหรือแบบฝึกหัดทบทวนโครงสร้างไวยากรณ์ ศัพท์และเนื้อหาในแบบฝึกหัดเป็นเนื้อหาทางค่านวิชาชีพของนักเรียน

งามพริ้ง รุ่งโรจน์ดี (2520:203-205) ได้สร้างประมวลการสอนภาษาอังกฤษเทคนิคสำหรับนักศึกษาเทคนิคช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โครงสร้างจากการศึกษาและวิเคราะห์สภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเทคนิคในวิทยาเขตซึ่งสังกัดวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ในคำนำหลักสูตร แบบเรียน วิธีการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล ตัวอย่างประชากรเป็นครูผู้สอนภาษาอังกฤษและหัวหน้าแผนกช่างอุตสาหกรรมค่านเครื่องกลและไฟฟ้า ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวอย่างประชากรมีความเห็นว่าควรจัดการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 4 ภาคเรียน ภาคละไม่ต่ำกว่า 2 สัปดาห์ โดยให้เน้นทักษะการอ่านและเน้นเทคนิคการอ่านภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพ ศัพท์และโครงสร้างที่สอนให้อ่านเรื่องให้อ่าน คำนำการประเมินผลนั้น ผู้สอนส่วนใหญ่เน้นความเข้าใจในเรื่องให้อ่านมากที่สุด ผู้วิจัยนำผลการวิเคราะห์มาสร้างประมวลการสอนซึ่งประกอบด้วยบทเรียน 14 หน่วย ใช้พฤติกรรมการสื่อความหมายทางช่างเป็นหัวข้อหน่วย โดยเลือกเนื้อหาจากแบบเรียน 4 เล่ม กิจกรรมท้ายหน่วยเป็นการสอนเทคนิคการอ่านข้อความที่บ่งว่าพฤติกรรมประจำแต่ละหน่วย และใช้เป็นเครื่องประเมินผลในหน่วยนั้นด้วย

กมลรัตน์ จรัสศรี (2525:101-106) ได้ทำการวิจัยเรื่อง
 ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เกี่ยวกับโปรแกรมการสอน
 ภาษาอังกฤษทั่วไปและภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาเพื่อศึกษาถึงความจำเป็นทางค่าน
 เนื้อหาวิชา ปัญหาในการเรียนการสอนและการนำไปใช้ประโยชน์ หลักสูตรการจัด
 การเรียนการสอนและการทดสอบ ตัวอย่างประชากรเป็นอาจารย์ที่สอนในระดับปริญญาตรี
 จำนวน 50 คน และนักศึกษาใน 8 กลุ่มสาขาวิชา คือ กลุ่มสาขาวิชานิติศาสตร์
 พาณิชยศาสตร์และการบัญชี รัฐศาสตร์ สังคมศาสตร์ ศิลปศาสตร์ วารสารศาสตร์และ
 สื่อสารมวลชน สังคมวิทยาและมนุษยวิทยา จำนวน 350 คน ผลการวิจัยพบว่า อาจารย์
 และนักศึกษามีความคิดเห็นตรงกันในด้านเนื้อหาวิชาว่าควรเป็นทั้งภาษาอังกฤษทั่วไปและ
 ภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาและนักศึกษามีความเห็นว่าการเน้นการสอนภาษาอังกฤษ
 แบบที่สามารถนำไปใช้งานได้จริง อาจารย์ผู้สอนเห็นควยว่าผู้สอนภาษาอังกฤษสำหรับ
 สาขาวิชาจำเป็นต้องรู้เนื้อหาวิชาเฉพาะและภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา จะช่วยให้
 มาตรฐานการเรียนการสอนภาษาอังกฤษดีขึ้น นอกจากนั้นอาจารย์ผู้สอนยังมีความเห็น
 สอดคล้องกันว่าควรสอนทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน
 และควรเน้นความเข้าใจในการอ่าน

วรลาภ แสงวัฒนชัยและมยุรี ศรีชัยศรี (Woralap Saengwattanachai
 and Mayuree Trichaisri 1982 : 48) ได้ทำการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบ
 วิธีการสอนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษทางค่านวิทยาศาสตร์ระหว่างวิธีการสอนโดยการแปล
 กับวิธีการสอนโดยการอธิบายศัพท์และโครงสร้างแล้วให้นักศึกษาทำความเข้าใจเรื่องที่อ่าน
 ด้วยตนเอง เพื่อศึกษาหาวิธีการสอนที่ได้ผลดีในการสอนภาษาอังกฤษเทคนิคสำหรับนักศึกษา
 ชั้นปีที่ 2 ที่เรียนวิทยาศาสตร์เป็นวิชาเอก มหาวิทยาลัยขอนแก่น ตัวอย่างประชากรเป็น
 นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกวิทยาศาสตร์ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มควบคุมและกลุ่ม
 ทดลอง ผลการวิจัยพบว่าไม่มีความแตกต่างระหว่างนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม แต่ผู้วิจัยได้
 เสนอแนะวิธีการสอนโดยอธิบายศัพท์และโครงสร้างว่าเป็นวิธีที่เหมาะสมกว่า เพราะ
 นักศึกษาได้ทำกิจกรรมซึ่งทำให้มีความสนใจในการเรียนมากขึ้น

ศิริรัฐ ทองใหญ่และคณะ (2525:92-94) ได้ทำการวิจัยเรื่องรายวิชา
 ภาษาอังกฤษสังคมและอังกฤษธุรกิจ เพื่อวิเคราะห์และประเมินความเหมาะสมของ

รายวิชาทั้งสองทั้งในค่านเนื้อหาและวิธีการสอน ตัวอย่างประชากรเป็นนิสิต คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี 100 คน ผลการวิจัยพบว่า นิสิตได้เกิดการเรียนรู้ เป็นที่น่าพอใจและเนื้อหาของรายวิชาทั้งสองไม่สูงค่าเกินระดับ

อัจฉรา วงศ์โสธร (Achara Wongsothern 1982 : 54-55)

ได้ทำการสำรวจความต้องการทางสังคมในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อทราบถึงขอบเขตและ ประเภทของภาษาอังกฤษที่ต้องการใช้ของบุคลากรในวงงานของหน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ และธุรกิจ เพื่อทราบถึงขอบเขตและจุดประสงค์ในการใช้ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการแปลและเพื่อค้นคว้าหาว่าทักษะการใช้ภาษาแบบ ที่สอนในสถาบันการศึกษานั้นเพียงพอหรือไม่กับความต้องการของหน่วยงานดังกล่าว โดยการสัมภาษณ์และใช้แบบสอบถามความคิดเห็น ตัวอย่างประชากรจำนวน 486 คน ผลการสำรวจพบว่า หน่วยราชการและรัฐวิสาหกิจใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง ในขณะที่วงการธุรกิจใช้มากกว่า สัดส่วนของบุคลากรที่ใช้ภาษาอังกฤษกับบุคลากรที่ไม่ใช้ ภาษาอังกฤษเป็น 1 ต่อ 4 ทักษะภาษาอังกฤษเรียงตามลำดับการใช้มากลงไปน้อยที่สุดคือ การอ่าน การเขียน การฟัง การพูดและการแปล จุดประสงค์ในการใช้ภาษาเป็นการใช้ เพื่อการงานมากกว่าเพื่อสังคมหรือจุดประสงค์ส่วนตัว บุคลากรประเภทที่ใช้ภาษาอังกฤษ มากที่สุดคือนักการศึกษาในหน่วยราชการ ผู้บริหารของรัฐวิสาหกิจ และหัวหน้าฝ่ายในวงการ ธุรกิจ ผู้บริหารมีความเห็นว่า ภาษาอังกฤษที่จัดสอนในสถาบันการศึกษายังไม่เพียงพอ ในการนำมาใช้โดยเฉพาะความรู้ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 และ 6 สายอาชีพ และระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ส่วนภาษาอังกฤษที่จัดสอนในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า ถือว่าเพียงพอกับความต้องการใช้และในการปรับปรุงความรู้ภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่ใช้ วิธีปรับปรุงด้วยตนเอง

นันทนา นิยะพันธ์ (2526:57-58) ได้ทำการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบ สมรรถนะผลทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนนายเรืออากาศชั้นปีที่ 5 กลุ่มที่สอนด้วย วิธีวิเคราะห์ข้อความกับกลุ่มที่สอนด้วยวิธีการสอนแบบเคม เพื่อศึกษาเปรียบเทียบ สมรรถนะผลทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนนายเรืออากาศชั้นปีที่ 5 ด้วยวิธีการสอน ทั้ง 2 วิธี ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนนายเรืออากาศชั้นปีที่ 5 ปีการศึกษา 2526 จำนวน 64 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 32 คน และกลุ่มควบคุม 32 คน ผลการวิจัยพบว่า

สัมฤทธิ์ผลทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ 0.05 โดยที่มีดัชนีเลขคณิตของคะแนนของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม

บึงอร สว่างวโรธ (2526:121-123) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษา ความสอดคล้องระหว่างวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจที่สอนในมหาวิทยาลัยในประเทศไทยกับ ความต้องการของวงการธุรกิจไทย เพื่อกำหนดทักษะภาษาอังกฤษที่สอนใน มหาวิทยาลัยในประเทศไทยว่าสอดคล้องกับความต้องการของวงการธุรกิจไทยหรือไม่ ตัวอย่างประชากรเป็นบุคลากรในบริษัทธุรกิจไทย 5 สถาบัน คือ โรงแรม โรงพยาบาล- เอกชน บริษัทผู้ผลิต บริษัทผู้ค้า และบริษัทสถาบันการเงิน จำนวน 60 คน และนักศึกษาคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2523 และ 2524 ซึ่งเคยศึกษาภาษาอังกฤษธุรกิจ จำนวน 93 คน พบว่า ภาษาอังกฤษธุรกิจ มีความสำคัญต่อวงการธุรกิจไทยมาก ทักษะภาษาอังกฤษที่ใช้มากที่สุดคือ การเขียน รองลงไป คือ การฟัง การพูด และการอ่าน ส่วนทักษะการแปลใช้น้อย สำหรับภาษาโทรพิมพ์และ โทรเลข มีบทบาทสำคัญในการสื่อสารธุรกิจของวงการธุรกิจไทยในด้านการเขียน การอ่าน และการแปล

2. การวิเคราะห์แบบเรียนภาษาอังกฤษ

กมล วัชรบึงยง (2519:85-101) ได้ศึกษาโครงสร้างของประโยค และวลีภาษาอังกฤษในตำราฟิสิกส์ชื่อ Fundamental University Physics โดย มาร์เชอโล อาลอนโซ และ เอ็ดเวิร์ก เจ ฟินน์ (Marcelo Alonso and Edward J. Finn) เพื่อศึกษาลักษณะโครงสร้างของเอกรรดประโยค ลักษณะโครงสร้างของ ประโยคแบบซับซ้อน พร้อมทั้งคำสันธานที่เป็นตัวเชื่อม ลักษณะความซับซ้อนของการเชื่อม ภายในประโยคและลักษณะโครงสร้างของนามวลี กริยาวลี พร้อมทั้งส่วนขยาย โดย วิเคราะห์ความถี่ในการปรากฏของลักษณะโครงสร้างและวลีต่าง ๆ ที่ปรากฏในกลุ่มตัวอย่าง เอกรรดประโยค จำนวน 10,000 ประโยค ผลการวิเคราะห์พบว่า โครงสร้างของ เอกรรดประโยคมี 17 แบบ โครงสร้างชนิดที่มีความถี่ปรากฏมากที่สุดคือโครงสร้างแบบ $S \rightarrow \text{Nom}_1 + V-t + \text{Nom}_2$ รองลงมาเป็น $S \rightarrow \text{Nom}_1 + V-be + \text{Nom}_2$ ประโยคซับซ้อนเป็นแบบสังกรประโยคร้อยละ 75.39 และประโยคซับซ้อนแบบ อเนกรรดประโยคร้อยละ 24.61 คำสันธานที่ใช้มากที่สุดภายในประโยคซับซ้อนแบบ

สังกรประโยค คือ that, which, if และแบบอเนกรรประโยคคือ and, semicolon นามวลีใช้ทั้งหมด 21 แบบ กริยาวลีใช้ 15 แบบ

ประกายศรี โขสูงเนิน (2519:80-85) ศึกษาค้นคว้าโครงสร้างของ ประโยคและวลีภาษาอังกฤษในตำราวิศวกรรมศาสตร์ชื่อ Strength of Materials โดยเอฟ แอด ซิงเกอร์ (F.L. Singer) และ Elements of Strength of Materials โดย เอส โทมเชนโกและดี เอช ยังก์ (S.Timoshenko and D.H. Young) เพื่อศึกษาโครงสร้างของเอกรรประโยค ลักษณะโครงสร้างของ ประโยคแบบซับซ้อน โดยวิเคราะห์จากประโยคจำนวน 10,000 ประโยค ผลการวิเคราะห์ พบว่า โครงสร้างของเอกรรประโยคในตำรา 2 เล่มนี้มี 17 แบบ แบบที่มีความถี่ปรากฏ สูงสุดคือ $S \rightarrow \text{Nom}_1 + V-t + \text{Nom}_2$ รองลงมาเป็นประโยคชนิดกรรมวาจก (The Passive Voice) ของแบบดังกล่าว ประโยคซับซ้อนเป็นแบบสังกรประโยคร้อยละ 72.48 และประโยคซับซ้อนแบบอเนกรรประโยคร้อยละ 27.52 คำสันธานที่ใช้มาก ในประโยคแบบสังกรประโยค คือ that, which, if และใช้มากในประโยคแบบ อเนกรรประโยคคือ and, but นามวลีใช้ทั้งหมด 21 แบบ กริยาวลีใช้ 14 แบบ

ประมวลศรี แยม่วงค์ (2519:61-69) ศึกษาค้นคว้าโครงสร้างของประโยค และวลีภาษาอังกฤษในตำราคณิตศาสตร์ชื่อ Modern Geometry โดย ซี เอฟ แอดเลอร์ (C.F. Adler) และ Element of Set Theory โดย พี คัมบลิว เซห์นา และ อาร์ แอล จอห์นสัน (P.W. Zehna and R.L. Johnson) เพื่อศึกษาโครงสร้างของ เอกรรประโยคและประโยคซับซ้อน นามวลี กริยาวลี ที่ปรากฏในตำราดังกล่าวโดย วิเคราะห์จากตัวอย่างประโยค 10,000 ประโยค ผลการวิเคราะห์พบว่า โครงสร้าง เอกรรประโยคมีปรากฏอยู่ 14 แบบ โครงสร้างที่มีความถี่สูงสุดคือ $S \rightarrow \text{Nom}_1 + V-t + \text{Nom}_2$ รองลงมาเป็นประโยคชนิดกรรมวาจก (The Passive Voice) ของประโยคดังกล่าว ประโยคซับซ้อนเป็นแบบสังกรประโยคร้อยละ 72.30 และประโยคซับซ้อนแบบอเนกรรประโยคร้อยละ 27.70 คำสันธานในประโยคแบบ สังกรประโยคมีปรากฏ 53 ตัว ตัวที่มีความถี่สูงสุดคือ that, if, which และใน ประโยคแบบอเนกรรประโยค 21 ตัว ตัวที่มีความถี่สูงสุดคือ and, but นามวลีมี ปรากฏ 21 แบบ และกริยาวลี 14 แบบ

วิภากร หน้างารี (2519:26-27) ได้ศึกษาความถี่ของศัพท์ในแบบเรียนภาษาอังกฤษในวิทยาลัยธุรกิจ โดยวิเคราะห์คำศัพท์ที่ใช้ทั่วไปจากหนังสือจำนวน 5 เล่ม คือ English for Your Business Career เล่ม 1 และเล่ม 2 โดย อลัน อาร์ บีสเลย์ (Alan R. Beesley) English for Business : the Bellerest Series English for Business โดย มารี เอ็ม สจวตและคณะ (Marie M. Steward, et al.) และ Executive English เล่ม 1 โดยฟิลลิป บินแฮม (Philip Binham) แล้วนำคำศัพท์ที่ได้มาเปรียบเทียบกับคำศัพท์ที่ใช้ทั่วไปของไมเคิล เวสต์ (A General Service List of English Words by Michael West) ผลการวิเคราะห์พบว่า คำศัพท์ที่ใช้ทั่วไปมีปรากฏในหนังสือต่าง ๆ ดังนี้

- 1) English for Your Business Career เล่ม 1 ปรากฏ
ร้อยละ 72.64
- 2) English for Your Business Career เล่ม 2 ปรากฏ
ร้อยละ 64.79
- 3) English for Business : the Bellerest Series
ปรากฏร้อยละ 62.78
- 4) English for Business โดยมารี เอ็ม สจวตและคณะ
ปรากฏร้อยละ 49.33
- 5) Executive English เล่ม 1 ปรากฏร้อยละ 61.54

อรพิน โสรัจจกิจ (2519:58-73) ได้ศึกษาโครงสร้างของประโยคและวลีภาษาอังกฤษในตำราเคมีชื่อ University Chemistry โดย บรูซ เอช มาฮาน (Bruce H. Mahan) จากประโยคในหนังสือจำนวน 10,000 ประโยค ผลการวิเคราะห์พบว่า โครงสร้างของประโยคเอกกรรตประโยคปรากฏ 17 แบบ แบบที่มีความถี่สูงสุดคือ $S \rightarrow \text{Nom}_1 + V-t + \text{Nom}_2$ รองลงมาเป็นประโยคชนิดกรรตวาจก (The Passive Voice) ของประโยคดังกล่าว ประโยคซับซ้อนเป็นประโยคแบบสังกรประโยคร้อยละ 74.82 และประโยคซับซ้อนแบบเอกกรรตประโยคร้อยละ 25.18 คำสันธานที่ใช้มากในประโยคแบบสังกรประโยคคือ that, which, if และใช้มากใน

อเนกรรดประโยคคือ and, but นามวลีมีปรากฏอยู่ 12 แบบ และกริยาวลีมี 14 แบบ

ดวงพร นุพงษ์ (Duangporn Nupong 1978 : 47-51) ได้ศึกษาโครงสร้างของประโยคลดรูป (The Reduced Relative Clauses) ในตำราทางค่านวิทยาศาสตร์ โดยวิเคราะห์จากอนุประโยคที่ลดรูป 1,000 อนุประโยคที่ได้จากทุก 4 หน้าของตำราทางค่านวิทยาศาสตร์ 2 เล่ม ชื่อ Biology โดย โคลด เอ วิลลี (Claude A. Villee) และ College Chemistry โดย บรูซ เอช มาฮาน (Bruce H. Mahan) เพื่อศึกษาโครงสร้างทางค่านไวยากรณ์ของอนุประโยคที่ลดรูปและจัดประเภทของอนุประโยคชนิดนี้ตามความแตกต่างค่านไวยากรณ์ ตำแหน่งในนามวลีและตำแหน่งตามหน้าที่ทางไวยากรณ์ ผลการวิเคราะห์พบว่า โครงสร้างของอนุประโยคลดรูปที่ใช้มากมี 2 ชนิดคือ

- 1) อนุประโยคแบบชี้เฉพาะ (Defining Relative Clauses) ซึ่งลดใน 3 ลักษณะ
- 2) อนุประโยคแบบไม่ชี้เฉพาะ (Non-defining Relative Clauses) ซึ่งลดใน 2 ลักษณะ

สุลิตรา ชูเวชสิริพร (Suleporn Chuvessiriporn 1978 : 45-49) ได้ศึกษาโครงสร้างประโยคเปรียบเทียบในตำราชื่อ Biochemistry โดย อัลเบิร์ต เลนิงเกอร์ (Albert Lehninger) เพื่อจัดประเภทของประโยคเปรียบเทียบโดยยึดความหมายของประโยคเป็นเกณฑ์และตรวจสอบว่าโครงสร้างทางไวยากรณ์นั้นสะท้อนเนื้อหาโครงสร้างทางความคิดอย่างไร (Conceptual structure) จากการวิเคราะห์พบว่าสามารถนำประโยคเปรียบเทียบมาจัดประเภทได้ 5 หัวเรื่อง คือ การเปรียบเทียบความเหมือน การเปรียบเทียบความต่าง การเปรียบเทียบความตรงกันข้าม การเปรียบเทียบเป็นระดับ (Comparison for Degree) และการเปรียบเทียบความเท่า (Comparison for Equality)

นราพร โรจนจันทร์ (Naraporn Rojanachandra 1979 : 71-73) ได้ศึกษาการใช้ 'as' ในภาษาอังกฤษทางค่านวิทยาศาสตร์ โดย

วิเคราะห์จาก 100 หน้าแรก และหลังของหนังสือชื่อ Biology โดย โคลด เอ วิลลี (Claude A. Villee) Chemistry โดย มิเชล เจ เซียนโก และโรเบิร์ต เอ เพลน (Michell J. Sienko and Robert A. Plane) และ Physics โดย โรเบิร์ต เรสเน็คและเดวิด ฮัลลiday (Robert Resnick and David Halliday) ผลการวิเคราะห์พบว่า 'as' ปรากฏในหน้าที่ (Function) 7 ประเภท คือปรากฏในการเปรียบเทียบ การบรรยาย เงื่อนไข ลำดับของเวลา การจำกัดความ การจัดประเภทและการยกตัวอย่าง

ปาริชาติ แสงหิรัญ (Parichat Sanghiran 1979 : 105-110) ได้ศึกษาวิภคติปัจจัยที่ปรากฏในตำราภาษาอังกฤษทางด้านวิทยาศาสตร์ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ในการใช้วิภคติปัจจัยให้กับผู้สนใจในการศึกษาคำนี้ โดยวิเคราะห์ข้อมูลจากคำที่ปรากฏในทุกหน้าของตำราชื่อ Biology โดย โคลด เอ วิลลี (Claude A. Villee) เป็น 2 วิธี คือ วิเคราะห์วิภคติปัจจัยที่ปรากฏในระดับความถี่สูงและต่ำ ผลการวิเคราะห์พบว่า วิภคติปัจจัยสามารถจัดได้เป็น 3 ประเภท คือ ปฏิเสธ (Negative) ไม่ปฏิเสธ (Non-negative) และอื่น ๆ (Miscellaneous) ซึ่งชนิดปฏิเสธสามารถแยกเป็นวิภคติมอกห้สนคติ (Prefixes of Attitude) วิภคติที่ทำให้ความค้อยลง (Pejorative Prefixes) ได้แก่ วิภคติที่แสดงการเปรียบเทียบและความตรงกันข้าม (Comparison and Contrast Prefixes) การเปลี่ยนความหมายให้เป็นตรงกันข้าม (Reservative Prefixes) สำหรับชนิดไม่ปฏิเสธ แยกเป็นวิภคติที่แสดงการบอกสถานที่ (Locative Prefixes) การบอกลำดับก่อนหลัง (Prefixes of Sequence) และการบอกการวัด (Prefixes of Measurement) วิภคติประเภทอื่น ๆ (Miscellaneous) ได้รวมประเภทของการเปลี่ยนแปลง ทำให้เกิดความหมายใหม่ และการคงความหมายเดิม (Conversion, Neo-classical and Residue Prefixes) ส่วนปัจจัยนั้นแบ่งได้ 4 ประเภทคือ ประเภทที่ทำหน้าที่คำนวณ คำคุณศัพท์ คำกริยาและคำวิเศษณ์ นอกจากนี้ยังพบว่าวิภคติปัจจัยจัดเป็นกลุ่มได้ 3 กลุ่ม คือ แบบทั่วไปที่เสริมความ (Productive General) แบบเฉพาะเจาะจง (Specific) และแบบไม่เสริมความ (Non-productive) ยกเว้นพวกที่ทำหน้าที่เป็นคำกริยา จะจัดได้เป็น 2 กลุ่ม คือ แบบทั่วไปที่เสริมความและไม่เสริมความ พวกที่ทำหน้าที่เป็นคำคุณศัพท์

มีกลุ่มเดียว คือ แบบทั่วไปชนิดที่เสริมความ

ปิยนารถ เหมสุทธิ (Piyant Hemsuchi 1979 : 64-77)

ได้ศึกษาคำจำกัดความ (Definition Statements) ที่ใช้ในตำราทางวิทยาศาสตร์ เพื่อศึกษาว่าคำจำกัดความในความหมายใดที่ใช้มากและจะปรากฏในสถานการณ์ชนิดใด พร้อมทั้งจัดประเภทของโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่มักใช้ในการจำกัดความ โดยศึกษา เฉพาะคำจำกัดความที่ใช้ประโยคต่อเนื่อง (Consecutive Statements) กับ 2 ประโยคและเป็นประโยคที่มีลักษณะสำคัญ 3 ประการคือ ประโยคที่ให้ความหมายของ ศัพท์ กลุ่มที่ประโยคนั้นปรากฏและลักษณะเฉพาะที่ทำให้ความหมายนั้นแตกต่างจาก ความหมายอื่น ๆ ในกลุ่ม ตัวอย่างความหมายของการจำกัดความได้จากคำจำกัดความ 196 คำ ซึ่งมาจากตำราพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ 120 เล่ม และอธิบายศัพท์ (Key Terms) 24 คำ ที่ใช้ในวิชาชีววิทยา คณิตศาสตร์ชั้นสูง เคมี ภูมิศาสตร์ ภาษาศาสตร์ คณิตศาสตร์และฟิสิกส์ โดยวิเคราะห์เป็น 2 ด้านคือ ลักษณะที่ความหมายนั้นปรากฏอยู่ และชนิดของโครงสร้างของประโยคที่ใช้ให้ความหมาย ผลการวิเคราะห์พบว่า การใช้ คำจำกัดความในความหมายต่าง ๆ นั้นขึ้นอยู่กับศัพท์ที่ใช้ว่าเป็นเอกพจน์หรือพหูพจน์ คำศัพท์นั้นใช้กับคำนำหน้านาม (Article) ทวิภาค และตำแหน่งคำศัพท์ที่ใช้ในการเชื่อม ประโยค สำหรับโครงสร้างประโยคนั้นปรากฏการใช้ใน 4 ประเภท

มณีเพ็ญ อภิบาลศรี (ManeePen Apibalsri 1979 : 120-125)

ได้ศึกษาการใช้กริยาวลีในตำราทางวิทยาศาสตร์ ในสาขาชีววิทยา เคมี และฟิสิกส์ โดยวิเคราะห์ลักษณะโครงสร้างของประโยคที่ตำแหน่งนี้ปรากฏ และจำนวนความถี่ที่ปรากฏ ในตำรา 3 เล่มคือ Biological Principles and Processes โดย โคลด์ เอ วิลลี (Claude A. Villee) และ วินเซนต์ จี เรทเชีย (Vincent G. Rethier) General Chemistry โดย ราล์ฟ เอช เพทรูซ (Ralph H. Petruice) และ Energy : an Introduction to Physics โดย โรเบิร์ต เอช โรเมอร์ (Robert H. Romer) ผลการวิเคราะห์พบว่า กริยาวลีที่ปรากฏมี 139 วลี ซึ่งปรากฏ ความถี่ในตำราฟิสิกส์ 216 ครั้ง ชีววิทยา 193 ครั้ง และเคมี 75 ครั้ง ปรากฏกริยาวลี 17 ชนิด ที่ใช้เป็นกริยาวิเศษณ์ (Adverbial Particles) กริยาวลี 139 วลี มีปรากฏในโครงสร้างประโยค 23 โครงสร้าง

สมน เงินจำ (2522:102-105) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของข้อความในตำราที่ใช้ประกอบการเรียนวิชาทางช่างเทคนิคของนักเรียนชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตเทเวศร์ เพื่อศึกษาลักษณะและความถี่ของการใช้เครื่องผูกพันความในเรื่องหน่วยอ้างอิง คำแทน การเว้นคำ คำสันธาน หมวดคำที่มีการปรากฏเพียงครั้งเดียวและที่มีความถี่ซ้ำตั้งแต่ 2 ครั้งขึ้นไป คำพ้องความหมาย และคำที่มีความหมายกว้าง หรือคำที่มีความหมายแคบในตำราที่ใช้ประกอบการเรียนทางช่างของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 แผนกช่างยนต์ ช่างกลโรงงาน ช่างเชื่อมและช่างโลหะ ช่างไฟฟ้ากำลังและช่างวิทยุและโทรคมนาคม ตลอดจนความเข้าใจในการใช้เครื่องผูกพันความและความเข้าใจในการอ่าน โดยวิเคราะห์จากตำราจำนวน 5 เล่ม ๆ ละ 3 บท ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 แผนกช่างยนต์จำนวน 35 คน ช่างกลโรงงานจำนวน 33 คน ช่างเชื่อมและโลหะแผนจำนวน 25 คน ช่างไฟฟ้ากำลังจำนวน 26 คน และช่างวิทยุและโทรคมนาคมจำนวน 33 คน ผลการวิจัยพบว่า เครื่องผูกพันความทางค่านวโยกรรมปรากฏความถี่ของหน่วยอ้างอิงมากที่สุด ซึ่งใช้ทั้งชนิดหน่วยอ้างอิงย้อนหลัง (Anaphoric) และหน่วยอ้างอิงที่จะกล่าวข้างหน้า (Cataphoric) รองลงมาเป็นคำสันธาน การเว้นคำและคำแทนตามลำดับ ค่านความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการอ่านและความเข้าใจในการใช้เครื่องผูกพันความทุกชนิดพบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

บุญชัย อังคุรวรานนท์ (Boonchai Angkuruwaranon 1980 : 40-120) ได้ศึกษาสภาพแวดล้อมซึ่ง 'and' และ/หรือ 'also' ปรากฏในตำราทางค่านวิทยาศาสตร์เพื่อศึกษาประเภทของข้อความและโครงสร้างของประโยคที่คำเหล่านี้ปรากฏอยู่โดยวิเคราะห์ข้อมูลซึ่งได้จากทุก ๆ บทที่ (Odd Chapters) ของตำราทางค่านวิทยาศาสตร์ 9 เล่ม เป็นตำราในสาขาวิชาชีววิทยา 3 เล่ม วิชาฟิสิกส์ 3 เล่ม และเคมี 3 เล่ม ผลการวิเคราะห์พบว่า 1) ค่านโครงสร้างลึก (Deep structure) ประโยคที่มีประธานแตกต่างกันแต่มีส่วนขยายประธานตัวเดียวกัน เชื่อม 'and' และ/หรือ 'also' นั้นเชื่อมกันใน 3 ลักษณะคือ ในการเปรียบเทียบความเหมือนและความต่าง การยกตัวอย่างและการเปรียบเทียบความเท่าหรือความเสมอภาค 2) ค่านโครงสร้างลึก 2 ประโยคที่มีประธานตัวเดียวกัน แต่มีส่วนขยาย

ประธานต่างกันซึ่งเชื่อมด้วย 'and' และ/หรือ 'also' นั้น เชื่อมกันใน 3 ลักษณะ คือ การบรรยาย (สถานที่ โครงสร้างและคุณสมบัติ) การลำดับเวลา (Time Sequence) และไม่มีลำดับเวลา 3) วิเคราะห์โครงสร้างอีก 2 ประโยค ที่มีประธานต่างกันและมีส่วนขยายประธานต่างกันนั้นเชื่อมกันใน 5 ลักษณะคือ ความตรงกันข้าม การให้รายละเอียด ขบวนการ เหตุผลและความคิดที่เกี่ยวข้อง 4) วิเคราะห์การใช้ 'and' เชื่อมคำนาม 2 คำที่เป็นเหตุผลกัน ซึ่งพบว่า การเชื่อมนั้น บางครั้งเป็นการเชื่อมประธานหรือส่วนขยาย

อัญชุลี สุวรรณทิ (Anchulee Suwande 1980:100-102)

ได้ศึกษาคำประสมที่ใช้ในหนังสือทางค่านวิทยาศาสตร์โดยวิเคราะห์จากคำประสมที่ปรากฏ ในหน้าหนังสือจำนวน 5 หน้าของตำราทางค่านวิทยาศาสตร์ 4 เล่ม ในสาขาวิชาชีววิทยา เคมี และกายภาพวิทยา ผลการวิเคราะห์พบว่าคำประสมที่ใช้คำนามขยาย คำนามมี 5 ประเภท ใช้คำคุณศัพท์ขยายคำนามมี 6 ประเภท และคำกริยาขยายคำนาม มี 1 ประเภท

อุบลรัตน์ เต็งไทรรัตน์ (Ubolrat Thengtrirat 1980 : 38-43)

ได้ศึกษาคำที่ทำหน้าที่เป็นคำนามในตำราทางค่านวิทยาศาสตร์ โดยวิเคราะห์คำจาก ประโยค 800 ประโยคซึ่งสุ่มมาจากตำรา 6 เล่มในสาขาวิชาชีววิทยา เคมีและฟิสิกส์ แล้วนำจำนวนคำที่ได้มาจัดประเภทตามเกณฑ์ของโรเบิร์ต บี ลีส (Robert B. Lees) ใน The Grammar of English Nominalization แบ่งเป็น 5 ประเภท คือ นามที่มีส่วนขยาย (Factive Nominals) นามที่ขึ้นด้วย to (Infinitive Nominals) นามที่ลงท้ายด้วย -ing (Gerundive Nominals) นามแสดงกริยา (Action Nominals) และนามที่เป็นผู้กระทำ (Agentive Nominals) ในแต่ละประเภทได้พิจารณาลักษณะของคำและหน้าที่ตามโครงสร้างไวยากรณ์ด้วย

จันทร์ฉานทิ สุรสินธ์ (Janpanit Surasin 1981 :47-54) ได้ศึกษา

ความสัมพันธ์ของประโยคเหตุและผลในหนังสือชีววิทยา โดยวิเคราะห์ประโยคในหนังสือ ชื่อ Biology โดยโคลด เอ วิลลี (Claude A. Villed) แล้วนำมาจัดประเภทแยก ตามความหมายของประโยค ประโยคเหตุผลแบบตรง (Pure Causative) และประโยคเหตุผลแบบอ้อม (Non-pure Causative) เพื่อชี้ให้เห็นว่า ผู้เขียนใช้

ความสัมพันธ์ในลักษณะใด จักประเภทย่อยของประโยคเหตุผลซึ่งใช้ในหนังสือและบ่งชี้ประเภทของโครงสร้างประโยคที่ปรากฏบ่อยที่สุด

ศิรินันท์ ศรีเนาวรัตน์ (2524:81-83) ได้ศึกษาโครงสร้างทางไวยากรณ์อังกฤษในตำราเรียนสาขาวิชาชีววิทยาในระดับมหาวิทยาลัย โดยศึกษาและเปรียบเทียบโครงสร้างทางไวยากรณ์จากหนังสือชื่อ Biology โดยเฟลิกซ์ เจ ไวน์เบิร์ก (Felix J. Weinberg) Biology โดย โคลด เอ วิลลี (Claude A. Villee) Biology Science โดย วิลเลียม ที คีตัน (William T. Keeton) กับโครงสร้างทางไวยากรณ์ในหนังสือชื่อ The Science of Biology โดย พอล บี ไวซ์ (Paul B. Weisz) ซึ่งสถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้วิเคราะห์ไว้ ผลการวิเคราะห์พบว่าประโยคและนามวลีที่มีระดับความซับซ้อนสูงพบในหนังสือ Biology ของเฟลิกซ์ เจ ไวน์เบิร์ก ภาษาวลีที่มีความถี่สูงสุดคือ ภาษาวลีที่บอกอาการ สถานที่และเวลา กาลที่ใช้มากที่สุดในหนังสือทุกเล่มคือ ปัจจุบันกาล (The Present Simple Tense) เมื่อเปรียบเทียบความซับซ้อนของประโยคและระดับความยากง่ายพบว่า หนังสือ The Science of Biology โดย พอล บี ไวซ์ มีระดับความซับซ้อนและความยากใกล้เคียงกับ Biology โดย เฟลิกซ์ เจ ไวน์เบิร์ก หนังสือที่มีระดับความซับซ้อนและความยากสูงสุดคือ Biological Science โดย วิลเลียม ที คีตัน และ Biology โดยเฟลิกซ์ เจ ไวน์เบิร์ก

3. คำานการวัดผลและประเมินผล

จำรัส อานามนารด (2517:33-35) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นปีที่ 2 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพื่อศึกษานักเรียนทั้ง 2 กลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนแตกต่างกันหรือไม่ และมีความแตกต่างในด้านโครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ หรือความเข้าใจในการอ่าน ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 206 คน นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นปีที่ 2 จำนวน 208 คน รวม 414 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น 3 ฉบับ ผลการวิจัยพบว่า

1) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ สูงกว่านักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับปีที่ 2

2) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีผลสัมฤทธิ์ทุกด้านในระดับปานกลาง และมีผลสัมฤทธิ์ด้านไวยากรณ์สูงที่สุด ด้านคำศัพท์เท่ากับความเข้าใจในการอ่าน และ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทุกด้านต่ำกว่าระดับปานกลางและมีผลสัมฤทธิ์ด้านไวยากรณ์ต่ำกว่าคำศัพท์และความเข้าใจในการอ่าน

3) ผลสัมฤทธิ์ด้านไวยากรณ์ คำศัพท์ และความเข้าใจในการอ่านสัมพันธ์กัน สูงมากใน 2 ระดับชั้น

ชนิกา ศิลปอนันต์ (2521:274-280) ได้ทำการวิจัยเรื่องความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระดับชั้นปีที่ 1 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากแบบสอบถามความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของสถานับภาษากับผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิต และเพื่อหาความเทียบเท่าของการใช้ภาษาอังกฤษพอร์มต่าง ๆ ที่สร้างขึ้น และค้นหาปัญหาของนิสิตเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเฉพาะเรื่องในแต่ละทักษะ ตลอดจนศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภูมิลำเนาของนิสิตกับผลสัมฤทธิ์ในการสอนภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 จากคณะต่าง ๆ 14 คณะในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2519 และ 2520 จำนวน 2,800 คน ผลการวิจัยพบว่า คะแนนจากแบบสอบถามความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสามารถทำนายผลการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษของนิสิตได้ทุกรายวิชาและนิสิตแต่ละคณะมีปัญหาเฉพาะเรื่องในแต่ละทักษะคล้าย ๆ กัน และภูมิลำเนาของนิสิตบางประเภทมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต

เสาวภาคย์ ศรีวิจารณ์ (2521:44-46) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาเปรียบเทียบความสนใจโครงสร้างภาษาอังกฤษ เพื่อศึกษาความเข้าใจในการอ่านของนักศึกษาวชิรวิทย์ วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร เพื่อศึกษาความสามารถในการเข้าใจโครงสร้างของภาษาอังกฤษ ความเข้าใจในการอ่านของนักศึกษาวชิรวิทย์ วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา และเปรียบเทียบว่าโครงสร้างภาษาอังกฤษชนิดใดที่เป็นปัญหาสำหรับนักศึกษา ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 5 คณะบริหารธุรกิจ

จากวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา 3 แห่งในกรุงเทพมหานคร จำนวน 120 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการเข้าใจโครงสร้างของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง และโครงสร้างที่ก่อให้เกิดปัญหาต่อการอ่านของนักศึกษาเรียงตามลำดับความยากคือ ประโยคชนิดกรรมวาจก (Passive voice) ประโยครอง (Embedding) การปฏิเสธ (Negative) การใช้คำมาทำหน้าที่นาม (Nominalization) และการเว้นคำ (Deletion) คะแนนความเข้าใจในโครงสร้างภาษาอังกฤษและความเข้าใจในการอ่านมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

ศิริพร สิมตระกูล (2522:54-56) ได้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดแบบต่าง ๆ จากการทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเทคนิคและทั่วไปของนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศและภาษาที่สอง เพื่อหาแนวทางในการจัดทำหลักสูตรการเรียนการสอน ตัวอย่างประชากรใช้นักศึกษาจำนวน 160 คน เป็นนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า ลาดกระบัง และนักศึกษาระดับปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเซนต์เทริน อิลลินอยส์ คาร์บอนเคล โดยใช้แบบทดสอบ 3 ชนิดคือ แบบทดสอบการอ่านของเดวิด แบบ 2 ก. (David Reading Test Form 2 A.) แบบทดสอบภาษาอังกฤษทั่วไปชนิดโคลซ (General Passage and Cloze) และแบบทดสอบภาษาอังกฤษเทคนิคชนิดโคลซ (Scientific Passage and Cloze) ผลการวิจัยพบว่า คะแนนในการอ่านโดยใช้แบบทดสอบของเดวิดแบบ 2 ก. มีการกระจายมากกว่าคะแนนในการใช้แบบสอบภาษาอังกฤษเทคนิคชนิดโคลซ และเมื่อพิจารณาจากข้อมูลย่อยในการใช้ภาษาของนักศึกษาไทยและสเปนพบว่า มีข้อผิดพลาด 2 ชนิด คือ 1) ข้อผิดพลาดแบบแก้ไขได้ เกิดจากการใช้กฎเกณฑ์ภาษาใหม่อย่างผิด ๆ ซึ่งมาจากการใช้แบบทดสอบภาษาอังกฤษเทคนิคชนิดโคลซ และ 2) ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเฉพาะบุคคล เป็นข้อผิดพลาดจากการใช้แบบสอบภาษาอังกฤษทั่วไปชนิดโคลซ

อุไร แฉล้ม (2522:32-36) ได้ทำการวิจัยเรื่องความสามารถในการอ่านและการเขียนของนิสิตนักศึกษา ครู วิชาเอกภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยครู เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและการเขียนของนักศึกษา ตัวอย่างประชากรเป็นนิสิตชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยศิลปากร (หทัยแก้ว) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และวิทยาลัยครูพระนคร จำนวน 81 คน ผลการวิจัยพบว่า

ความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยครูพระนคร แตกต่างจากนิสิตอีก 2 สถาบันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 ส่วนความสามารถในการอ่าน และการเขียนของนิสิตทั้ง 2 มหาวิทยาลัยแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่ง ผู้วิจัยสรุปว่าความสามารถในการอ่านของนิสิตนักศึกษาทั้ง 3 สถาบันอยู่ในเกณฑ์พอใช้ ส่วนความสามารถในการเขียนของนิสิตทั้ง 2 มหาวิทยาลัยอยู่ในเกณฑ์พอใช้ ในขณะที่ ความสามารถในการค้นคว้าการเขียนและกลไกในการเขียนของนักศึกษาวิทยาลัยครูพระนคร อยู่ในเกณฑ์อ่อน

คุณัญญา ขรรคมงคล (2525:73-76) ได้สร้างแบบสอบถามมาตรฐาน วัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์ ซึ่งมีองค์ประกอบสำคัญ ๆ ของ การอ่านภาษาอังกฤษที่จำเป็นสำหรับนิสิตบัณฑิตศึกษาและวิเคราะห์ความสามารถในการอ่าน ภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์ของนิสิตก่อนเริ่มเรียนในระดับบัณฑิตศึกษา ตัวอย่างประชากร เป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 4 และ 5 จำนวน 152 คน จากสาขาวิชา สังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์การแพทย์ วิทยาศาสตร์ประยุกต์ เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยพบว่า แบบสอบถามมาตรฐานที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมี ความสามารถในการแจ้งทำนายและนิสิตในระดับปลายปริญญาตรีมีปัญหาในการอ่านภาษา ภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์ มีปัญหาน้อยที่สุดในเรื่องความสามารถแยกข้อความประเภทข้อเท็จจริง ความคิดเห็น และความคิดเห็นที่มีฐานมาจากข้อเท็จจริง

อุษา กาญจนสถิตย์และคณะ (2525:278-280) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสามารถในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษในวิทยาลัยครูกลุ่มนครหลวง เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะของนักศึกษา และศึกษาความสัมพันธ์ ระหว่างทักษะทั้งสี่ ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีปีสุดท้ายที่ลงทะเบียน เรียนในภาคเรียนที่สองของปีการศึกษา 2524 ในวิทยาลัยครูกลุ่มนครหลวง 6 แห่ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น 4 ฉบับ ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยร้อยละของนักศึกษาได้จากการทดสอบความสามารถทางการฟัง การพูด การคิด และการเขียนไม่ถึงเกณฑ์ที่คั้งไว้ และความสามารถของนักศึกษามีความแตกต่าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นันทา พลาณกุลวงศ์ (Nanta Palanukulwong 1983 : 55-58) ได้ทำการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบสมรรถภาพในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ที่ผ่านการสอบคัดเลือกด้วยวิธีการที่ต่างกัน เพื่อศึกษาว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ประเภทมหาวิทยาลัยคัดเลือกเองและ ประเภทสอบรวมเข้ามหาวิทยาลัยมีสมรรถภาพในการใช้ภาษาอังกฤษเมื่อเริ่มเข้าศึกษา และเมื่อจบการศึกษาภาคต้นแตกต่างกันหรือไม่และอย่างไร ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษา ปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ จาก 5 คณะคือ คณะวิทยาศาสตร์ แพทย์ศาสตร์ พยาบาลศาสตร์ เกษตรศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์ จำนวน 295 คน เครื่องมือในการวิจัยเป็นแบบสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น 3 ฉบับคือ แบบสอบโครงสร้างไวยากรณ์ แบบสอบคำศัพท์ และแบบสอบการอ่าน ผลการวิจัยพบว่า

- 1) นักศึกษาทั้ง 2 กลุ่มมีสมรรถภาพในการใช้ภาษาอังกฤษเมื่อเริ่มเข้าศึกษาไม่แตกต่างกัน
- 2) นักศึกษาทั้ง 2 กลุ่มเมื่อแยกตามคณะมีสมรรถภาพไม่แตกต่างกันในการใช้ภาษาอังกฤษเมื่อเริ่มเข้าศึกษาชั้นปีที่ 1 ยกเว้นนักศึกษาคณะแพทยศาสตร์ กลุ่มที่ผ่านการคัดเลือกโดยการสอบรวมมีสมรรถภาพในการอ่านสูงกว่ากลุ่มที่มหาวิทยาลัยเลือกเอง
- 3) สมรรถภาพในการใช้ภาษาของนักศึกษามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับสมรรถภาพในแง่โครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ และความเข้าใจในการอ่าน
- 4) สมรรถภาพในแง่โครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์และความเข้าใจในการอ่านของนักศึกษามีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันในระดับปานกลางค่อนข้างสูง

✓ สุวณีย์ ศรีโสภะ (2526:76-82) ได้ทำการวิจัยเรื่องประสิทธิภาพของการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจแก่นักศึกษาแผนกช่างก่อสร้าง เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจแก่นักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 3 แผนกช่างก่อสร้าง โดยมีตัวแปรในการศึกษา 3 ตัวคือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อัตราความคงทนในการจำ และทัศนคติของนักศึกษาต่อวิธีสอน มีตัวแปรทดลองคือ การสอนโดยเน้นกิจกรรมเรียกว่า "วิธีใหม่" ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษาแผนกช่างก่อสร้างชั้นปีที่ 3 ภาคต้น ปีการศึกษา 2525 วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตอุเทนถวาย จำนวน 60 คน แบ่งเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทาง

การเรียนของนักศึกษาที่สอนโดย "วิธีใหม่" และอัตราความคงทนในการจำ สูงกว่า นักศึกษาที่สอนโดยวิธีธรรมดาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักศึกษากลุ่มที่สอนโดยวิธีใหม่มีทัศนคติต่อการสอนดีกว่าอีกกลุ่มหนึ่ง

สายสมร เจษตรองการ (Saisamorn Cheuytrongkarn 1984:56-58)

ได้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาอังกฤษเฉพาะคำในการเขียนของนักเรียนเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างสื่อการเรียนการสอน และศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดพร้อมทั้งหาสาเหตุของการใช้ภาษาผิด ตลอดจนสร้างสื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสม กลุ่มตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียนชั้นปีที่ 5 ของโรงเรียนคุลีนาพิทยการ ผลการวิเคราะห์พบว่า มีข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาร้อยละ 47.19 เกิดจากการคิดเป็นภาษาไทยก่อนแล้วจึงแปลเป็นภาษาอังกฤษ (Language Transfer) จากนั้นได้นำผลการวิเคราะห์มาเป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกหัดสอนเสริมในทักษะการเขียน

งานวิจัยในต่างประเทศ

1. หลักสูตรและการเรียนการสอน

✓ กัมทาทิพย์ ศิริผล* (Kantatip Siripol 1979 : 1321 - A)

ได้ทำการวิจัยเรื่องปัญหาและการปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษเทคนิคในมหาวิทยาลัยในประเทศไทย ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์และครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษเทคนิค โดยการใช้แบบสอบถามซึ่งถามปัญหาในค่านองค์ประกอบทางภาษาศาสตร์ ปัญหาในค่านชบวนการอ่านและความสำคัญของภาษาอังกฤษเทคนิค ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ไม่เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษเทคนิค จุดประสงค์รายวิชาภาษาอังกฤษเทคนิค ที่ใช้สอนในขณะนั้นนักศึกษาที่มีความเห็นว่ามีขอบเขตกว้างเกินไปและไม่สามารถสื่อความหมายให้นักศึกษาเข้าใจจุดประสงค์ได้ นักศึกษาขาดแรงจูงใจในการเรียน คำนผู้สอนพบว่า ครูมักได้รับการอบรมทางค่านเนื้อหาประวัติของภาษาอังกฤษและครูบางคนไม่เคยเข้ารับการอบรมทางค่านการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ หรือการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ผู้วิจัยได้เสนอแนะให้ใช้วิธีการสอนแบบวาทสัมพันธ์ (Rhetorical Approach) ในการอ่านเพื่อความเข้าใจและได้เสนอโครงร่างในการจัดการสอนภาษาอังกฤษเทคนิค

เจน โบริง ดันแลป (Jane Boring Dunlap 1979 : 5899 -A) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบความเปลี่ยนแปลงในค่านิยมและความสนใจของนักศึกษาภาษาอังกฤษระดับอนุปริญญาซึ่งใช้สื่อในการทบทวนความรู้ด้วยเอกสารหรือวีดิโอเทป เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนในทางค่านิยมในระดับอนุปริญญา ตัวอย่างประชากรแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองซึ่งใช้วิธีทบทวนความรู้ด้วยการชมวีดิโอเทปซ้ำเรื่อง "Learning Capsules" และกลุ่มควบคุมซึ่งใช้วิธีทบทวนความรู้ในเรื่องเดียวกันด้วยเอกสารที่พิมพ์แจก ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาทั้ง 2 กลุ่มมีการเปลี่ยนแปลงค่านิยมและความสนใจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แต่ความแปรปรวนของคะแนนทั้ง 2 กลุ่มไม่แตกต่างกันในทางสถิติ ผู้วิจัยจึงสรุปว่าการทบทวนความรู้ด้วยการใช้วีดิโอเทปหรือเอกสารที่พิมพ์แจกใช้ได้ผลเท่ากัน สำหรับค่านิยมของนักศึกษากลุ่มทดลองมีความสนใจในการทบทวนมากกว่า

เดอมอท เอฟ เมอร์ฟีและคริสโตเฟอร์ เอ็น แคนคลิน (Dermot F. Murphy and Christopher N. Candlin 1979 : 2) ได้ทำการสำรวจข้อความในการบรรยายวิชาทางวิศวกรรมศาสตร์และความเข้าใจในการฟัง สำหรับนักศึกษาปริญญาตรีคณะวิศวกรรมศาสตร์ เพื่อสำรวจวิธีบรรยายเนื้อหาวิชาและความเชื่อมโยงที่มีต่อคำรทางค่านิยมวิศวกรรมศาสตร์และเพื่อสำรวจจำนวนหนังสือ ความเข้าใจในทักษะการฟังภาษาอังกฤษทางค่านิยมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (EST) โดยวิเคราะห์จากคำบรรยายสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ 3 มหาวิทยาลัยคิง อับดุล อาซิส และการสำรวจคำรและเอกสารทางค่านิยมวิศวกรรมศาสตร์ ผลการสำรวจพบว่าคำรและเอกสารมีความเชื่อมโยงในเนื้อหากับการบรรยายในชั้นเรียน หนังสือความเข้าใจในทักษะการฟังภาษาอังกฤษทางค่านิยมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยียังมีเป็นจำนวนน้อย และผู้วิจัยได้เสนอแนะวิธีการฝึกและกิจกรรมที่ควรจัดให้นักศึกษาเพื่อเสริมความเข้าใจในการฟัง

เทอเรล มาเรียน (Terrell Marian 1979 : 74 -A) ได้ทำการวิจัยเรื่องการรวมทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเข้าในหลักสูตรพหุวิชาของโรงเรียนรัฐบาลในระดับที่สูงกว่ามัธยมศึกษา เพื่อจัดทำแผนการสอนในการรวมทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเข้ากับหลักสูตรพหุวิชา ตัวอย่างประชากรเป็นครูสอนวิชาธุรกิจ จำนวน 72 คน ผลการวิจัยพบว่า ครูผู้สอนมีความเห็นว่าการรวมทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเข้าในหลักสูตรจะประสบความสำเร็จด้วยองค์ประกอบ 33 ชนิด และไม่ประสบความสำเร็จด้วยองค์ประกอบ

9 ชนิด ในการสอนพบว่าครูผู้สอนจำนวน 45 คน ได้ใช้วิธีการสอน 23 วิธีในการรวมทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเข้าในหลักสูตรพาณิชยศาสตร์

แอนน์ เอ็ม จอนส์ (Ann M. Johns 1979 : 6) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเชื่อมโยงใน 2 ลักษณะของภาษาอังกฤษธุรกิจและเศรษฐศาสตร์ เพื่อชี้ความแตกต่างระหว่างลักษณะทั้งสองนี้ซึ่งจัดอยู่ในภาษาเขียนเช่นเดียวกัน โดยศึกษาจากจดหมายธุรกิจจำนวน 20 ฉบับ และรายงานประจำปี 20 ฉบับ ผลการศึกษาพบว่าภาษาเขียนในจดหมายและภาษาเขียนในรายงานประจำปีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ด้านความเชื่อมโยงคำศัพท์พบว่าใช้คำศัพท์ประเภทเดียวกันแต่ปริมาณคำศัพท์ของความหมายในรายงานประจำปีปรากฏน้อยเป็นครั้งหนึ่งของคำศัพท์ที่ปรากฏในจดหมาย ส่วนคำสันธานนั้นในรายงานประจำปีใช้คำสันธานมากกว่าในจดหมายและคำที่ใช้มากคือ 'and' และ 'but' สำหรับการอ้างอิงนั้นในรายงานประจำปี 'this' มีปรากฏมากที่สุดในขณะที่ในจดหมาย การใช้ 'you' ปรากฏมากที่สุด

ปรียา นวรัตน์ (Pariya Nawarat 1980 : 3518-3519 A) ได้ทำการวิจัยเรื่องความแตกต่างระหว่างวิธีการสอนและสื่อการสอนซึ่งครูสอนภาษาอังกฤษใช้กับนักเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาและโรงเรียนมัธยมศึกษา ตัวอย่างประชากรเป็นครูสอนภาษาอังกฤษ 60 คน ซึ่งเป็นครูในโรงเรียนมัธยมศึกษา 30 คน และครูในโรงเรียนอาชีวศึกษา 30 คน ที่สอนในระดับ 10 ถึง 12 ในรัฐมิสซิสซิปปี ตัวแปรที่ศึกษาคือวิธีการสอนและสื่อการสอนที่ครูใช้ในโรงเรียนทั้งสองประเภท ผลการวิจัยมีดังนี้

- 1) ด้านวิธีการสอนพบว่า ครูในโรงเรียนอาชีวศึกษานำการสอนในเรื่องการเขียนจดหมายธุรกิจ การเขียนจดหมายสมัครงาน และเนื้อหาในสายวิชามากกว่าครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย
- 2) ด้านสื่อการสอนพบว่า ครูในโรงเรียนอาชีวศึกษาใช้ชุดการเรียนรายบุคคล (Individual Learning) มากกว่าครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาและครูในโรงเรียนอาชีวศึกษาใช้บัตรคำ (Labels) ช่วยในการปรับปรุงความรู้ด้านคำศัพท์และประโยคของนักเรียน ส่วนครูในโรงเรียนมัศึกษายึดถือแบบเรียนเป็นหลักในการสอนมากกว่าครูในโรงเรียนอาชีวศึกษา และครูในโรงเรียนอาชีวศึกษามีอิสระในการเลือกใช้สื่อการสอนมากกว่าครูในโรงเรียนมัธยมศึกษา

โจเซฟ ร็อคโค มาทติสตา (Joseph Rocco Battista : 3124-A) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลของการใช้วิธีสอนแบบแบ่ง 3 กลุ่ม (A Triad Method of Teaching) ที่มีต่อทัศนคติของนักเรียนระดับ 12 ในการเขียนภาษาอังกฤษธุรกิจ เพื่อทราบถึงทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการสอน 2 แบบ ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนระดับ 12 ในโรงเรียนเซนต์ริล โคพิน อีสต์ (The Central Dauphin East High School) แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มควบคุมซึ่งสอนด้วยวิธีการสอนแบบบรรยาย (A Lecture-style of Instruction) และกลุ่มทดลองซึ่งประกอบด้วยครู นักเรียนและผู้ส่วมบทบาท เป็นนายจ้างทำกิจกรรมร่วมกัน ผลการวิจัยพบว่าคะแนนของนักเรียนในกลุ่มทดลองมีการกระจายใกล้เคียงกับโครงการกระจายปกติมากกว่าคะแนนของนักเรียนในกลุ่มควบคุม ในการเปรียบเทียบคะแนนการทดสอบก่อนและหลังสอบ (Pre-test/Post-test) ของนักเรียนทั้งสองกลุ่มพบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ชาร์ลอต มารี แมคเคน (Charlotte Marie Madden 1981 : 5024 -A) ได้ทำการสำรวจเรื่องความเข้าใจของครู นักเรียนและนายจ้างเกี่ยวกับความจำเป็นในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยอาชีวศึกษา เพื่อค้นหาทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษที่สำคัญต่อการเข้าสู่อาชีพและความก้าวหน้าในการทำงาน ตัวอย่างประชากรเป็นนายจ้าง 104 คน ครูภาษาอังกฤษ 47 คน และนักศึกษา 46 คน ผลการสำรวจพบว่ากลุ่มนายจ้างมีความเห็นว่า ความสามารถในการตัดสินใจอย่างมีเหตุผลสำคัญที่สุด ส่วนการอ่านเพื่อเพิ่มพูนความรู้และเครื่องหมายวรรคตอนสำคัญน้อยที่สุด กลุ่มนายจ้างมีความเห็นสอดคล้องกับกลุ่มครูภาษาอังกฤษในรายวิชาที่ใช้ในการถ่ายโอนความสามารถระหว่างทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษ กลุ่มครูให้ความสำคัญในการจัดลำดับความคิดและความสามารถในการตัดสินใจอย่างมีเหตุผลสำคัญสูงสุด และให้ความสำคัญทางคำนำไวยกรณ์ เครื่องหมายวรรคตอนน้อยที่สุด กลุ่มนายจ้างและครูมีความเห็นสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มนายจ้างกับนักเรียน หรือกลุ่มนักเรียนกับครูในคำานที่ว่าทักษะพื้นฐานในการใช้ภาษาอังกฤษจะมีความสำคัญในการเข้าสู่อาชีพ แต่ทักษะในขั้นสูง (เช่น การจัดลำดับความคิด การสรุปใจความ) มีความสำคัญต่อการทำงานและความก้าวหน้า

ไดแอนน์ วอลล์ (Dianne Wall) 1981 : 34-87) ได้สร้างประมวลการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับเตรียมนักศึกษาชาวต่างชาติในการศึกษาต่อ

ในระดัับเศรษฐศาสตร์มหัพฒนพค เพื่อสงเสริมให้นักศึกษามีความสามารถในค่านนี้มากขึ้น โดยการสัมภพษณ์ครูสอนวิชาเศรษฐศาสตร์และนักศึกษเศรษฐศาสตร์มหัพฒนพคในปี 1980-1981 มหาวิทยาลัยแลงคาสเตอร์ในค่านประเภทของการเขียนที่ทองการ จุกประสงค์และวิธีการประเมินผลการเขียน นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์แล้วสร้างประมวลการสนทกษะ การเขียนภาษาอังกฤษขึ้น ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหาที่สอดคล้องกับวิชาทางค่านเศรษฐศาสตร์ การจกกิจกรรมส่งเสริมทกษะการเขียนภาษาอังกฤษและการประเมินผลด้วยตนเองของ นักศึกษา

เอลิซาเบธ แมคเร วอลคเกอร์ (Elizabeth McRae Walker

1981 : 2478 -A) ได้ทำการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบการแสดงออกของนักเรียนสายอาชีพ 2 กลุ่มที่มีทองการสนทภาษาอังกฤษด้วยโปรแกรมการสอนที่แตกต่างกัน เพื่อประเมินว่าโปรแกรมการสอนสายอาชีพแบบใดที่สามารถพัฒนาได้ทั้งการเลือกอาชีพและการเรียนรู้ ทกษะพื้นฐานภาษาอังกฤษในการสื่อสารของนักเรียน ตัวอย่างประชากร แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองซึ่งสอนด้วยโปรแกรมการสอนภาษาอังกฤษของศูนย์ฝึกอาชีพคาร์มสทาคท์ (Darmstadt Career Center, Germany) เป็นการสอนทั้งทกษะพื้นฐานภาษาอังกฤษ และพัฒนาความรู้ในอาชีพไปพร้อม ๆ กัน กลุ่มควบคุมสอนด้วยโปรแกรมภาษาอังกฤษที่พัฒนา ความรู้เฉพาะชนิดเกี่ยวกับกลุ่มทดลอง แต่ได้รับความรู้ในทกษะพื้นฐานภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบเดิมจากโรงเรียนของตน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างในค่านการอ่าน (Total Reading) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และจากการ ทดสอบย่อยโดยใช้แบบวัดผลสัมฤทธิ์แคลิฟอร์เนีย (The California Achievement Tests) สรุปได้ว่าโปรแกรมการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 2 แบบช่วยให้นักเรียนมีความสามารถ ในการอ่านและการใช้ภาษาได้

2. ค่านการวิเคราะห์แบบเรียน

โมฮัมหมัด จาฟาร์ ปากเซอร์เรชท์ (Mohammad Jafar Pakseresht

1978 : 5970 -A) ได้ทำการวิเคราะห์หนังสือภาษาอังกฤษทางค่านวิทยาศาสตร์และการ นำไปใช้สอนนักศึกษาชาวอิหร่านเพื่อวิเคราะห์โครงสร้างและข้อความที่ใช้ในหนังสือและ สำนวจการนำโครงสร้างและข้อความเหล่านั้นไปใช้ในการสอนภาษาอังกฤษแก่นักศึกษา มหาวิทยาลัยในประเทศอิหร่าน โดยวิเคราะห์จากตำราที่มีความยาว 4,000 คำ จำนวน 11 เล่ม ผลการวิเคราะห์พบว่าโครงสร้างประโยคที่ใช้บ่อยเป็นโครงสร้างแบบ

อเนกตรประกอบชนิดกรุปนามานุกรประกอบ โดยเฉพาะอนุประกอบที่ขึ้นด้วย that
 คำกริยาวิเคราะห้ข้อความพบว่า กาลที่ใช้มากที่สุดคือ ปัจจุบันกาล (The Present Tense)
 การใช้คำมักเป็นการใช้คำนามขยายคำนาม สำหรับคำที่ใช้เชื่อมโยงความนั้นใช้ตัวอ้างอิง
 ย้อนหลังประเภทนี้เฉพาะ 'this', 'these' มากที่สุด ประเภทเปรียบเทียบใช้ 'such',
 'similar' มากที่สุด ในการเชื่อมประโยคใช้ประโยคตรงกันข้ามและประโยคเป็นเหตุผล
 ต่อเนื่องกันมากที่สุด อนุเจต (Paragraphs) ที่ใช้มากมี 3 ประเภทคือ อนุเจตเชิง
 วิเคราะห์ (Analytic Paragraph) อนุเจตเชิงโครงสร้าง (Structural
 Paragraphs) และอนุเจตเชิงอธิบายความ (Themetic Paragraphs)

มาร์กาเร็ต เอ็ม แวน แนร์เสน (Margaret M. Van Naerssen 1979 : 2)
 ได้ทำการวิเคราะห์ข้อความในรายงานการรักษาค้นใช้ การใช้ภาษาอังกฤษเฉพาะแบบ
 ของนายแพทย์เจ้าของภาษากับผู้ช่วยและกับเจ้าหน้าที่ในโรงพยาบาล และสำรวจหนังสือ
 เกี่ยวกับการเขียนรายงานการรักษาค้นใช้ที่พิมพ์ขายในขณะนั้นเพื่อนำคำศัพท์ โครงสร้างประโยค
 ที่นายแพทย์เจ้าของภาษาใช้บ่อยในการเขียนรายงานการรักษามาปรับปรุงหลักสูตรการเขียน
 รายงานการรักษาค้นใช้ในการปรุมนิเทศนายแพทย์ชาวต่างชาติ และเพื่อชี้ให้เห็นการวิเคราะห์
 ทางค่านเนื้อหาและภาษาศาสตร์สามารถนำมาใช้ได้ในระดับเรียนของภาษาอังกฤษเพื่อ
 วัตถุประสงค์เฉพาะ ผลการวิเคราะห์พบว่านายแพทย์ใช้ภาษาเฉพาะแบบเพียงแบบเดียว
 (1 Register) ในการพูดกับผู้ช่วยและใช้ภาษาเฉพาะแบบที่ต่างออกไปกับเจ้าหน้าที่ใน
 โรงพยาบาลทั้งในการพูดและการเขียน

อาลี เอช เอส ฮัจจาซ (Ali H.S. Hajaj 1980 : 5) ได้ทำการวิจัย
 เรื่องความเข้าใจในลักษณะและการใช้คำว่า 'function' ในหนังสือฟิสิกส์ที่ใช้ใน
 มหาวิทยาลัยคูเวต เพื่อนำผลไปปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์
 เฉพาะ โดยให้ความหมายคำว่า 'function' ว่า หมายถึง "ความจำเป็นที่ต้องเรียนรู้"
 (Needs-to know) และวิเคราะห์ใน 3 ลักษณะคือ การเรียงลำดับก่อนหลัง
 (Sequencing) การแบ่งประเภท (Categorizing) และบทบาท (Roles)
 ผลการวิจัยพบว่า ในตำราทางค่านฟิสิกส์ได้ใช้คำว่า 'function' ตรงกับความหมายที่
 ผู้วิจัยได้ให้คำจำกัดความไว้ ผู้วิจัยได้เสนอรูปแบบ (Models) ในการสอนด้วยการใช้
 ตัวอย่างที่ใกล้เคียงกับสิ่งที่นักเรียนต้องเรียนรู้ พร้อมทั้งเสนอแนะในการคัดเลือกเรื่อง
 และการให้คะแนนสำหรับความเข้าใจในการอ่านของนักเรียน

แมรี โคโรธี ฟาร์เรล (Mary Dorothy Farrell 1981: 4014 - A) ได้ทำการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ของกริยาในภาษาอังกฤษเทคนิคและวิทยาศาสตร์ โดยวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของกริยา กริยาวลีที่ปรากฏในประโยคข้อความที่ต่อเนื่องกัน 10 ชนิด ในตำราทางด้านภาษาอังกฤษเทคนิคและวิทยาศาสตร์ ด้วยวิธีการของไวยากรณ์การก (Case Grammar) ในด้านการให้ความหมาย ประเภทของกริยาและความเชื่อมโยงของข้อความ ผลการวิจัยพบว่าความเชื่อมโยงทางด้านไวยากรณ์ โดยเฉพาะระหว่างคำแทนกับการเว้นคำมีความสัมพันธ์กับความหมายของคำ ประเภทกริยาและโครงสร้างทางไวยากรณ์ของวลี ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่าในการวิเคราะห์และบรรยายเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเทคนิคและวิทยาศาสตร์ ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงทั้งทางด้านความหมายและวากยสัมพันธ์

เจน เนลลี ซีลเลอร์ (Jane Nellie Sieller 1983 : 2985 -A) ได้วิเคราะห์คำกริยาช่วยและการใช้คำกริยาช่วยในภาษาอังกฤษทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพื่อวิเคราะห์ความถี่ในการปรากฏในหนังสือและความหมายที่ใช้ในตำราทางด้านนี้ ซึ่งใช้ในระดัพบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกาและเป็นแนวทางในการสอนการเตรียมสื่อการสอนสำหรับนักศึกษาชาวต่างชาติ โดยวิเคราะห์จากคำบรรยายในชั้นเรียน 6 ชั่วโมงและหนังสืออ่านประกอบของนักศึกษา ผลการวิเคราะห์พบว่าในคำจำนวน 80,000 คำ ปรากฏคำกริยาช่วย 1,550 คำ ซึ่งปรากฏในการพูด 1,100 คำ และในการเขียน 450 คำ คำกริยาช่วยนี้จะปรากฏเป็นร้อยละ 20 ของวลีที่ใช้เป็นกริยาแท้ในภาษาพูด และร้อยละ 16 ของวลีเหล่านี้เป็นภาษาเขียน คำกริยาช่วยที่ใช้มากที่สุด ในภาษาพูดคือ " can, will, could, ought to และ have to สำหรับคำกริยาช่วยที่ใช้มากในภาษาเขียนคือ " may, can, should, will และ must"

อรอนงค์ นีร์ญุณณะ (Orn-anong Hirunburana 1983 : 111) ได้ทำการวิเคราะห์ข้อความและเนื้อหาในการศึกษาต่อทางจดหมายภาษาอังกฤษธุรกิจ เพื่อนำไปพัฒนาสื่อการเรียนการสอนสำหรับนักศึกษาไทยทางด้านพาณิชยศาสตร์ชั้นสูง โดยวิเคราะห์ข้อความจากจดหมายโต้ตอบด้านภาษาอังกฤษธุรกิจ ซึ่งรวบรวมจากบริษัทเอกชนในประเทศไทยและสิงคโปร์ในด้านความสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียนและผู้ตอบ ความต้องการในการสื่อสาร ขบวนการเขียนจดหมาย วิเคราะห์ในแง่ความต่อเนื่อง รวมทั้งวิเคราะห์

ความเชื่อมโยงในประโยคที่นำมาใช้ในการเขียนจดหมาย ผลที่ได้จากการวิเคราะห์นำไปเป็นพื้นฐานในการเสนอแนะการฝึกสอนเพื่อการสื่อความหมาย

อเลจันดรา อากีโรว์และฟรองซัวส์ ซาลาเกอร์ (Alejandra Akirew and Françoise Salager 1985 : 8-11) ได้ทำการวิเคราะห์ปัญหาและความเข้าใจในการอ่านของนักศึกษาทางค่านวิทยาศาสตร์ เพื่อนำมาปรับปรุงและเป็นแนวทางในการคัดเลือกสื่อการเรียนการสอน โดยวิเคราะห์จากคำศัพท์ โครงสร้างคำศัพท์และรูปประโยคที่คำศัพท์นั้น ๆ ปรากฏในหนังสือ 3 เล่ม ความยาวเล่มละ 2,000 คำ ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาจำนวน 65 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาสตรีศึกษา 19 คน นักศึกษาวิชาภูมิศาสตร์ 32 คน และนายแพทย์ฝึกหัด 14 คน อ่านหนังสือในแต่ละสาขาวิชาของตนแล้วขีดเส้นใต้คำศัพท์ที่ไม่ทราบความหมายหรือเข้าใจยาก ผลการวิเคราะห์พบว่า

- 1) คำศัพท์ที่เป็นปัญหาสำหรับนักศึกษาเป็นคำศัพท์ที่มีรากศัพท์มาจากศัพท์ในภาษาอังกฤษพื้นฐาน ประเภทคำหลัก (Content words) ร้อยละ 97.3 และประเภทคำที่ทำหน้าที่ทางไวยากรณ์ (Function words) ร้อยละ 2.6 ซึ่งส่วนใหญ่ทำหน้าที่เป็นคำนาม คำคุณศัพท์ และเป็นคำศัพท์ที่มาจากภาษาลาตินหรือกรีก
- 2) โครงสร้างที่เป็นปัญหาในค่านความเข้าใจในการอ่านมี 2 ชนิดคือ
 - 2.1) คำศัพท์ที่มีวิภัติปัจจัย (Affixation) และส่วนใหญ่เป็นคำศัพท์ที่เติมปัจจัย คือ -ing, -ed, -ly ซึ่งทำหน้าที่เป็นคำคุณศัพท์
 - 2.2) คำประสม (Compound words) ที่ประสมด้วยคำ 2 หรือ 3 คำ ในลักษณะคำนามขยายคำนาม เช่น 'line shading', 'proton donor group'

3. ค่านการวัดและประเมินผล

เจมส์ ดีน บราวน์ (James Dean Brown 1982 : 1129 -A) ได้ทำการวิจัยเรื่องการทดสอบการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศโดยทดสอบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษทางค่านวิศวกรรมศาสตร์ เพื่อศึกษาความเที่ยงและความตรงของแบบสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษทางค่านวิศวกรรมศาสตร์ ซึ่งเป็นแบบสอบชนิดอิงกลุ่ม ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาระดับปริญญาวิศวกรรมมหาบัณฑิต ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ประเภทคือ 1) นักศึกษาชาวอเมริกัน 2) นักศึกษาชาวอเมริกันที่ใช้

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 3) นักศึกษาชาวจีน 4) นักศึกษาชาวจีนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น ผลการวิจัยพบว่า แบบสอบที่ใช้ทดสอบนักศึกษาเป็นแบบสอบที่มีความเที่ยง ความตรง ในการวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ข้อสอบหลายชนิด (Various Item Types) ที่นำมาใช้ในแบบสอบมีความเหมาะสมเท่ากันในการใช้วัดความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษและความสามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์กับความความสามารถในการใช้ภาษาถึงร้อยละ 62

จูเลียต เทอ เบริกส์ และจินเนตต์ เคอ ซอริซ (Juliet de Burques and Jeannette de Suarez 1985 : 5-8) ได้ทำการวิจัยเรื่องบทบาทของการทำนายและความรู้เดิมในการนำมาใช้อ่านเรื่องที่เป็นภาษาอังกฤษ เพื่อวิเคราะห์กลวิธีที่นักศึกษานำมาใช้ในการอ่าน ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาสาขาภาษาศาสตร์ของมหาวิทยาลัยคาราโบโบจำนวน 3 กลุ่ม กลุ่มละ 17 คน รวมเป็น 51 คน โดยให้ทดสอบการอ่านเรื่องเดียวกัน (The same passage) แต่กระทำกิจกรรมต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาทั้ง 3 กลุ่มมีพฤติกรรมที่โน้มเอียงไปด้านเดียวกันคือ

1) นักศึกษาใช้ความรู้เดิมและความคิดของตนเองในการทำ ความเข้าใจเรื่องที่อ่าน

2) นักศึกษาประสบปัญหาในการแปลเนื้อเรื่องจากภาษาอังกฤษ มาเป็นภาษาแม่ เพราะมักมีคถกฏและวิธีการใช้ในภาษาแม่เป็นหลัก

3) นักศึกษาประสบความล้มเหลวในการให้รายละเอียดเป็น ภาษาอังกฤษจากเรื่องที่อ่านด้วยสำนวนภาษาของตนเอง (Their Own Words)

4) นักศึกษาไม่นิยมใช้ขบวนการอ้างอิง (Inferential Strategies) มาใช้ในการทำความเข้าใจเรื่องที่อ่าน

5) ในการแปลเนื้อเรื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ นักศึกษา ใช้วิธีแปลตามโครงสร้างประโยคที่ปรากฏมากกว่าแปลตามความเหมาะสมในคำ ความหมายของเรื่อง

6) ในการทำความเข้าใจเรื่องที่อ่าน นักศึกษาไม่คำนึงถึงเอกภาพ และความเชื่อมโยงในเรื่อง แต่มักจะตีความเป็นประโยคต่อประโยค

เนื่องจากภาษาอังกฤษเกษตรเป็นการเรียนการสอนที่อยู่ในวงจำกัด จึงไม่ปรากฏว่ามีผู้ทำการวิจัยในด้านนี้เลย โดยเฉพาะในประเทศไทยภาษาอังกฤษเกษตรเพิ่งเริ่มมีบทบาทในวิทยาลัยเกษตรกรรมและโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จึงยังไม่มีเอกสารหรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้องในระดับนี้โดยตรง (ยกเว้นหลักสูตรและแบบเรียนภาษาอังกฤษเกษตรที่จัดทำขึ้นเพื่อใช้สอนวิชานี้เท่านั้น)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย